అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబర్ 2024

జీవితం - ఒక యాత్ర, ఒక ఆరోహణ

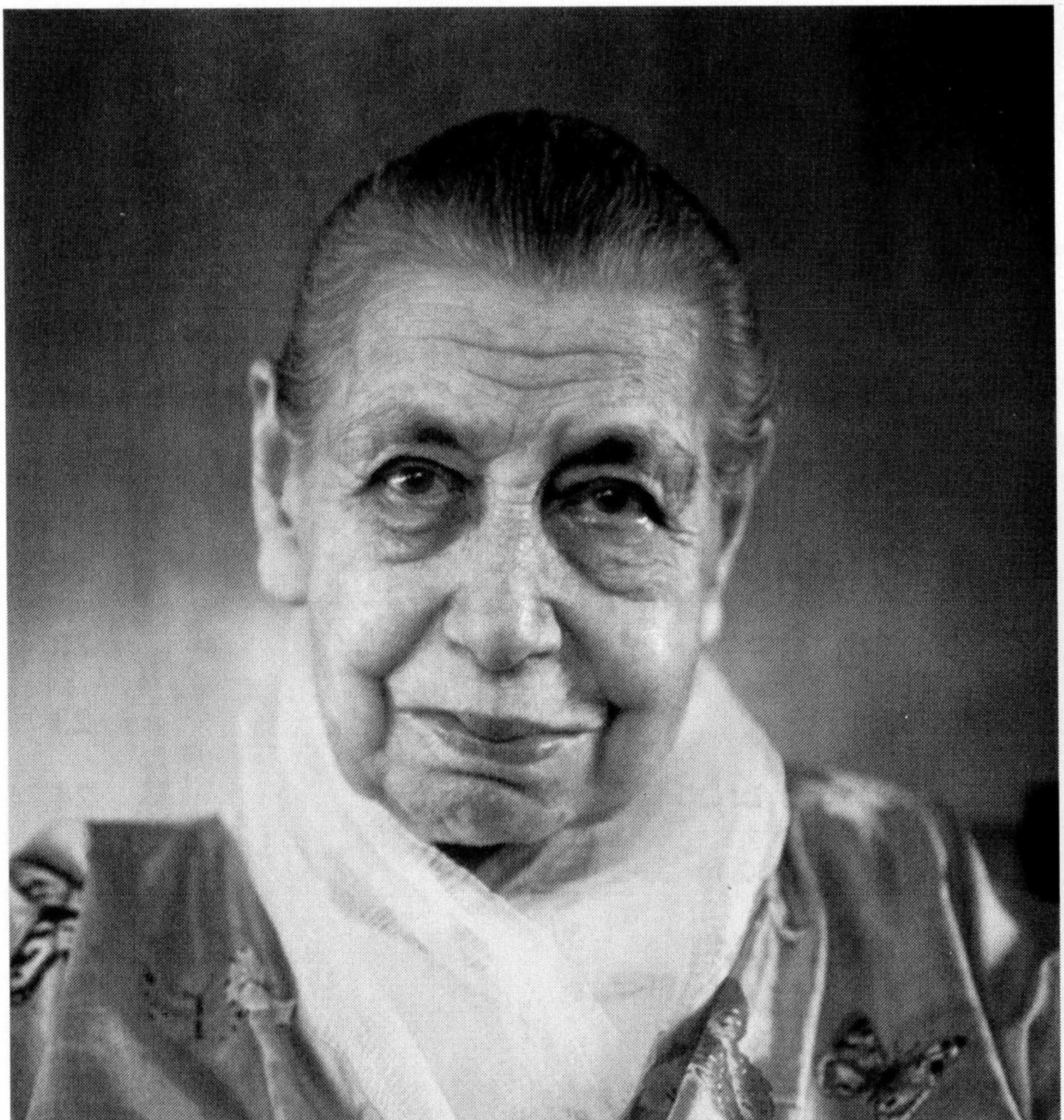
విషయ సూచిక

మదర్ వాక్కులు

శ్రీ అరవిందుల వాక్కులు

పదార్థ విశ్వంలో సచేతన జీవులుగా మన మనుగడకు గల సత్యత, విశిష్టతలను ఆవిష్కరించుకొనడం కోసం జరుగుతుంది మన కృషి. ఏ దిశలో, ఎంత దూరం, ఒకసారి ఆవిష్కరించుకొన్న ఆ విశిష్టత మనల్ని తీసుకుపోతుంది, ఏ మానవ లేక దివ్య భవితవ్యం వైపు తీసుకుపోతుంది.

CWSA 21:1051 — *శ్రీ అరవిందులు*

జీవించడం, ప్రేమించడం అనంత విషయాల సంకేతాలు,
ప్రేమ శాశ్వత ఆవరణ గుండా తరలివచ్చే శోభ.

సావిత్రి పుట. 397

విశ్వంలో ఏం జరుగుతుంది?

ఓ ప్రభూ!

నీ శాసన శోభను, నీ వైభవ మహనీయతను ఏ పదాలు వర్ణించగలవు? నీ ప్రేమలోని అమిత ఆనందాన్ని నీ చేతనలోని పరిపూర్ణతను ఏ శబ్దాలు వ్యక్తీకరించగలవు?

నీ అవర్ణనీయ శాంతిని, నీ సర్వశక్తిసమన్విత సత్యంలోని మహత్వాన్ని, నీ నీరవతలోని రాజదర్పాన్ని ఏ పదాలు కొనయాడి, పాడగలవు?

ఈ సమస్త ప్రకటిత విశ్వం నీ వైభవాన్ని, నీ అద్భుతాలను చెప్పడానికి సరిపోలేకపోతుంది. నీ కాల శాశ్వతత్వంలో పదే పదే ఇంకా ఇంకా ఉత్తమంగా, శ్రేష్ఠంగా రూపొందడానికి ఇది ప్రయత్నిస్తుంది, చిరంతనంగా.

CWM 1:306

ఈ సృష్టికి నిర్దిష్టమైన ఒక లక్ష్యమున్నదా? ఏదైనా ఒక చిట్టచివరి అంతమున్నదా, దాని వైపు ఇది పోతుందా?

లేదు. విశ్వం ఒక గమనం, అది శాశ్వతంగా తనకు తాను సాగిపోతుంటుంది. నీవు ఇది అంతమని, ఒక లక్ష్యమని స్థిరీకరించడానికి ఏదీ లేదు. మన కార్యాచరణ కొరకు ఆ గమనాన్ని విభజించుకోవాలి. దానికది అంతం లేనిది.

ఈ లక్ష్యం లేదా ఆ లక్ష్యమని చెప్పాలంటే మనం పనిచేయడానికి మనకొక ధ్యేయం అవసరం. ఒక చిత్రాన్ని చూచినట్లయితే దానికి ఒక రంగు, ఒక కూర్పుతో కూడిన నిర్దిష్టయోజన అవసరమౌతుంది. మనమొక పరిధిని ఏర్పాటు చేసుకోవాలి. ఆ భావాన్నంతా ఒక నిర్ధారిత చట్రంలో ఇమడ్చాలి, కాని ఆ పరిమితి అన్నది భ్రామికం, చట్రం అన్నది ఒక సాధారణ ఒడంబడిక. నిజానికి చిత్రానికి నిరంతర కొనసాగింపు ఉంటుంది. అది అంతకంతకూ సాగుతూ ఒక నియమిత చట్రాన్ని దాటుకొంటూ పోతుంది. అలా ప్రతి కొనసాగింపు అవే పరిస్థితుల్లో చట్రానికి సంబంధించిన ఒక అంతులేని పరంపరలోకి సాగిపోతుంది.

మన లక్ష్యం ఇది లేదా అది అని చెప్పుతాం కాని ఇది ప్రారంభం మాత్రమే, దానికి ఆవల ఇంకొక లక్ష్యం ఉంటుందని, దీని మలుపు ఇంకొక లక్ష్యంలోకి నడుపుకుపోతుందని మనకు తెలుసు; ఈ పరంపరలు ఎప్పటికీ పెరుగుతాయే తప్ప ఆగవు.

CWM 3:31-32

ఈ ప్రపంచం ఎప్పటికీ చిరంతనంగా మారుతూనే ఉంటుంది. ఒక్క క్షణం మాత్రం కూడా క్రితం దానిలా ఉండదు. దీనిలో ఒక సాధారణ సామరస్యత దానికదిగా మరింత పరిపూర్ణంగా వ్యక్తపర్చుకొంటుంది; కనిపించేవన్నీ భిన్నంగా ఉన్నప్పటికీ ఏదీ పూర్వంలాగా ఉండదు. ఈ సమస్తం సదా నిరంతరం వర్ధిల్లుతున్నది. సామరస్యత మరింత సామరస్య పూరితమౌతుంది. సత్యం మరింత సత్యవంతమౌతుంది. ప్రకటనలో దానిని చూడాలంటే మొత్తంగా చూడాలి. కాని మనిషి మానవ పరగణాన్నే చూడడు, అతడి వ్యక్తిగత పరిధినే చూసుకుంటాడు. అది చాలా చిన్నది, అల్పం, సూక్ష్మం - దానిని అర్థం చేసుకోలేడు.

ఇది ద్వైతమైన విషయం. దానినది పూర్తి చేసుకొంటూ (పరస్పర మిశ్రమాన్ని చూపే ముద్ర) ఈ అభివ్యక్త సృష్టి దానికది మరింత సచేతనమవ్వగా, దాని స్వీయ అభివ్యక్తీకరణ కూడా సంపూర్ణమౌతుంది. ఈ రెండు కలసి ప్రయాణిస్తున్నాయి.

CWM 11:76 — *26 ఆగష్టు 1967*

సృజన గమ్యం పూర్తిగా బహిర్గతం కావాలంటే ఈ జరిగేదంతా అవసరం. సృష్టి కర్తవలే ప్రాణి కూడా సచేతునుడు అవ్వడమే సృష్టి లక్ష్యం అని ఎవరైనా అనవచ్చు. అదొక వాగ్వైఖరి, కాని అది (సృష్టి-అను) ఆ వైపుకే సాగుతోంది. ఈ సృష్టి లక్ష్యం సర్వశక్తివంతుడు, అనంతుడు, శాశ్వతుడు... కాలాతీతుడు అయిన అనంతుని, శాశ్వతునికి చెందిన ఈ దివ్యచేతన. అనంతుడు, చిరంతనుడు, సర్వశక్తిమయుడు (మన మతాలు అతడినే దేవుడని పిలిచినాయి; జీవితానికి సంబంధించినంత వరకు, మనకు ఆయన దైవం. ప్రతి వైయక్తిక రేణువు ఈ చేతనను

పుణికిపుచ్చుకొన్నదే. ప్రతి వైయక్తిక రేణువు అదే చేతనతో నిండి ఉన్నదే.

విభజనే ప్రపంచాన్ని సృష్టించింది. ఈ విభజనలోనే శాశ్వతమైనది దానంతటదిగా ప్రకటితమౌతున్నది. దీనిని చెప్పడానికి మన భాష (లేదా మన చేతన) చాలదు.

CWM 11:289 *25 డిసెంబర్ 1971*

ఈ సమస్త సృష్టి దైవాన్ని తప్ప అన్యమైన దాన్ని కోరకూడదు. దైవాన్ని మాత్రమే, మరిదేన్నీ గాక అభివ్యక్తీకరించాలి. ఈ సృష్టి చేసేదీ, దోషాలుగా పిలువబడేవి కూడా సమస్త సృష్టిలో దైవాన్ని అప్రతిహతంగా అభివ్యక్తపర్చడానికి ఉన్న సాధనాలు మాత్రమే దైవం అంటే 'ఇది అది కాదు' అంటూ అన్ని విధాల ఆంక్షలతో మనిషి ఊహించుకొన్నట్లు కాదు. ఒక బ్రహ్మాండమైన ప్రకాశ శక్తుల సంపూర్ణ సముదాయం అది. నిజంగా ప్రపంచంలో వున్న శక్తి. ప్రపంచంలోకి వచ్చిన ఒక నూతన మహత్తర శక్తి; తనకు తాను రూపుదాల్చి, సమస్త దివ్యశక్తినీ 'ప్రకటనీయం' చెయ్యాలి.

నేనీ ముగింపుకొచ్చాను. నేను చూచాను, గమనించాను, మనం పిలుచుకొనే అతి మానసాన్ని నేను దర్శించాను. సృష్టిని ఆ అతిమానసం ఉన్నత శక్తికి స్పందనీయంగా, సానుకూలమైనదిగా మార్చుతుంది; దానిని మనం దైవం అని పిలుస్తాం. ఎందుకంటే మనం దేనికి సంబంధించి ఉన్నమో అదే దైవం అని... అది (క్రిందికి దిగినట్లు, ఒత్తిడి కల్గిస్తున్నట్లు సంజ్ఞ) ఈ పదార్థాన్ని ఆ శక్తికి లోనయ్యేవిధంగా మరింత స్పందన శీలమైనదిగా చెయ్యాలి.

CWM 11:315 *6 మే 1972*

సమస్త అస్తిత్వంలో నిర్వికారంగా ఉండి, నిశ్శబ్ద హృదయ కుహరంలో ఒక జ్యోతి వెలుగుతుంటుంది, అది ఎప్పటికీ ఆరిపోదు. ఆకాంక్ష యొక్క తీవ్ర వహ్ని దైవాన్ని తెలుసుకోవడానికి, దైవంగా జీవించడానికి ప్రజ్వరిల్లుతున్నది.

CWM 14:474 *శ్రీమాత*

ఐహిక సృష్టి కేంద్రీయ ప్రేరణ

మదర్ బుధవారం తరగతులలో 'దివ్య జీవనం' గ్రంథంలోని చివరి ఆరు అధ్యాయాలను చదువ మొదలుపెట్టారు.

పదార్థంలో అభివృద్ధి చెందుతుండే పరమాత్మ రూపాలలో స్వయంగా నివసిస్తున్న పరమాత్మను, ఆ రూపం బహిరంగపరచేంత వరకు ఒక ఆధ్యాత్మిక పరిణామం, ఒక చేతనా పరిణామం కొనసాగుతుంది. అయినపుడు ఇదే ఐహిక సృష్టికి కీలక సూత్రం, కేంద్రీయ విశిష్ట ఉద్దేశ్యం అవుతుంది. ఆరంభంలో పదార్థ నిశ్చేతనలో పరమాత్మ, దైవసత్యత అంతర్వలనమైనందు వల్ల ఈ ఉద్దేశ్యం, కీలకం, కనుమరుగైనాయి. నిశ్చేతన ఒకతెర, స్పృహలేని పదార్థ స్థితి అనే తెర, పదార్థంలోనే ఉండి పనిచేస్తున్న వైశ్వచిచ్ఛక్తిని కనుమరుగు చేసింది. అందుచేత సృష్టించిన దివ్యక్రియాశక్తి మొదటగా భౌతిక జగత్తులో, ఊర్జరూపం ధరించింది. ఆ ఊర్జం తానే తనకు నిశ్చేతనంగా కనిపించేటట్లు తయారైంది. అయినప్పటికీ అదొక బ్రహ్మాండమైన గుహ్యప్రజ్ఞ కార్యాలను నిర్వహిస్తున్నది.

శ్రీ అరబిందో, దివ్య జీవనం, SABCL Vol. 19, P 824

ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే మొట్టమొదట అర్థం చేసుకోవలసింది జగదస్తిత్వపు వాస్తవాన్ని తెలిపే, జగత్తు మనుగడకు కారణాన్ని తెలిపే మొదటి వాక్యాన్ని. మనం శ్రీ అరవిందుల గ్రంథం 'దివ్య జీవనం' చివర్లో మొదలుపెట్టాం. ఇవి ఆ గ్రంథంలోని చివరి అధ్యాయాలు. శ్రీ అరవిందులు ప్రారంభమంతటా ఒకదాని తర్వాతమరొకటిగా, ప్రాచుర్యంలో ఉన్న సిద్ధాంతాలన్నింటినీ తీసుకొని, అవి ఈ జగత్సృష్టి యెలా, ఎందుకు జరిగింది అనేదాన్ని గురించి తెలిపిన దాన్ని కూలంకషంగా చర్చించారు. అవంటే ఏమిటో పూర్తిగా తెలియజెప్పడానికి వాటిని వాటి పరిమితుల చివరికంటా తీసుకుపోయి వివరించారు. చివర్లో అవియెంత వరకు అసంపూర్ణమో లేదా అపరిపూర్ణమో వివరించి, తమ యథార్థమైన పరిష్కారాన్నందించారు. దాంతో దానికి సంబంధించిన

నిశ్చేతన నుండి దివ్యచిచ్ఛక్తి వెలువడుట
(చిత్రణ, వివరణ శీర్షిక : మదర్)

సమాచారాన్నంతా చెప్పివేసినట్లయింది. అదిగో అది మన అధ్యయన నేపథ్యం. మొత్తం చదువాలంటే మనకు పది సంవత్సరాల పైననే పడ్తుంది. అంతేగాక దానిని చక్కగా అర్థం చేసుకోవాలంటే, నీకు సకల విధ జ్ఞానం ఉండాలి. ఒక గొప్ప మేధోపరిణితి ఉండాలి. ఇప్పుడు మనం సృష్టి కార్యం ఏమిటో తెలిపిన చోట ఉన్నాం. వారు దానిని 'ఐహిక సృష్టికి సంబంధించిన ప్రధాన విశిష్ట ఉద్దేశ్యం' అన్నారు.

ఎందుచేతనంటే మొత్తం జగత్తును గురించి వారు ఇప్పుడు ఆలోచించడం లేదు. వారు ఐహిక సృష్టినే, అంటే భూమిపై మన జీవితాన్ని, మొత్తం జగత్కార్యానికి సంబంధించి, కేంద్రీకరించబడిన ప్రతీకాత్మక ప్రతిరూపంగా తీసుకున్నారు. వాస్తవానికి చాలా సనాతన సాంప్రదాయాల ప్రకారం లోతైన ఆధ్యాత్మిక దృక్కోణం నుండి చూస్తే భూమి కేంద్రీకృతం చేయబడిన జగజ్జీవనానికి ప్రతీకగా సృజించబడింది. ఒకపరిమితమైన, కేంద్రీకృతమైన "స్థలంలో" కేంద్రీకరించబడిన చోట రూపాంతరీకరణమనే మహాకార్యం అత్యంత సంపూర్ణంగా, ప్రభావవంతంగా, మరింత అనాయాసంగా జరగడానికి భూమి సృజించబడింది. అందుచేత ఇచటవారు కేవలం ఐహిక సృష్టిని గురించే చెప్పారు. కాని మనం దానినొక సంకేత రూప సృష్టిగా అర్థం చేసుకోవాలి. అంటే అది ఒక వైశ్వకార్యానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తోంది. అదొక సంకేత రూప కేంద్రీకృత ప్రాతినిధ్యం ప్రధాన ఉద్దేశ్యం అని వారు చెప్పిన దానికర్థం. పదార్థ హృదయంలో దాగి ఉండి లోనుండి బయట వైపుకు, ఒక పురోగమించే అభివృద్ధి వైపు, ఈ పదార్థాన్ని లోనుండి ప్రేరేపిస్తున్న పరమాత్మను సంపూర్ణ అభివ్యక్తిలో చివరకు వెలువడచేయడానికి, పదార్థాన్ని మేలు కొలుపడం, అభివృద్ధి చేయడం ఈ ఐహిక సృష్టి కార్య ప్రధానోద్దేశ్యం. కనుక నీవు చూస్తున్న బాహ్య ఆకారాలలో మొదట మన బాహ్య చేతనకు పూర్తిగా అచేతనంగా కన్పించే శిలలు, మట్టి, ధాతువులు గల ధాతు ప్రపంచం నీకు కనిపిస్తుంది. అవును, ఈ చేతన వెనుక, పరమాత్మ శక్తి ప్రాణం, పరమాత్మ శక్తి చేతన ఉన్నాయి. చూపుకు మాత్రమే అది పూర్తిగా దాగి ఉన్నట్లు, నిద్రలో పడిపోయినట్లు కనిపిస్తున్నది. అయినప్పటికీ పైకి పూర్తిగా

జడంలా కన్పించే వైశ్వపదార్థాన్ని క్రమంగా ఆంతరం నుండి రూపాంతరీకరించడానికి పనిచేస్తున్నది. పరమాత్మ అధికాధికంగా చేతనాభివ్యక్తి కార్యంలో తనను తాను నిమగ్నం చేసుకొంటుంది. ఉపరితలాన్ని మాత్రమే చూచే దృష్టికి, ప్రాణంగాని, స్పృహ గాని లేని దానిలా కన్పించే సంపూర్ణ జడపదార్థ తెర కన్పిస్తుందని వారు చెప్పారు. నీవొక శిలను తీసుకొని, దానివంక నీ సాధారణ దృక్కుతో, స్పృహతో చూస్తే 'అందులో ప్రాణం లేదు, దానికి స్పృహ లేదు" అంటావు. రూపాల వెనక్కు దృష్టి సారించగల వానికి ఈ పదార్థ కేంద్రంలో వైశ్వ పదార్థ ప్రత్యణు కేంద్రంలో దాగి పరాత్పర దివ్య సత్యం లోపలి నుండి నెమ్మదిగా వేనవేల సంవత్సరాల నుండి, లోనున్న పరమాత్మ శక్తిని బహిర్గతం చేయగల విధంగా పదార్థాన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నదని తెలుస్తుంది. అదే పురోగమిస్తున్న జీవన చరిత్ర అయ్యింది. శిల నుండి ఆకస్మికంగా ప్రాథమిక జీవనం ఎలా బయటపడింది, ఎలా జీవజాతుల క్రమాభివృద్ధి ద్వారా ఒక విధమైన వ్యవస్థ రూపొందింది అంటే ప్రాణాన్ని బహిర్గతం చేయగల ఒక జీవపదార్థం ఎలా ప్రత్యక్షమైందో తెలిపే చరిత్రగా అది తయారైంది. కాని ధాతు ప్రపంచం నుండి వనస్పతి ప్రపంచంగా మార్పు చెందుతుండే మూలకాలు, ధాతు ప్రపంచానికి సంబంధించినవా లేక వనస్పతుల ప్రపంచానికి సంబంధించినవా అనేది తెలియదు. దీనిని గనుక కూలంకషంగా అధ్యయనం చేసినట్లయితే దీనికీ, దానికీ చెందని ఇది గానీ, అది గానీ కానటువంటి వింతైన జాతులు కన్పిస్తాయి. ఆ తరువాత వనస్పతులప్రపంచాభివృద్ధి కన్పిస్తుంది. అందులోనే సహజంగా ప్రాణంబయటపడ్తుంది. ఎందుకనంటే అక్కడ పెరుగుదల రూపాంతరీకరణ ఉంది. ఒక మొక్క మొలకెత్తడం, పరిణమించడం, ఎదగడం జరుగుతోంది. ప్రాణ ప్రథమ ప్రక్రియలతో బాటు, శిలలో కంటే వేగంగా జరిగే కుళ్లిపోవడం, నశించిపోవడం అనే ప్రక్రియ గూడా చోటు చేసుకుంటుంది. ఒక శిలను ఇతర శక్తుల తాకిడి నుండి రక్షించినట్లయితే ఎంతోకాలం అలాగే ఉండిపోతుందనిపిస్తుంది. కాని మొక్క జీవితం విషయంలో అలాగాక ఎదగడం, ఎత్తుగా పెరగడం,

తిరిగి వాలిపోవడం, అనే వక్రరేఖను అనుసరించడం జరుగుతుంది. కాని చాలా నిరోధించబడిన చేతనతో ఇది జరుగుతుంది. వనస్పతులను సవివరంగా అధ్యయనం చేసిన వాళ్ళకు వాటిలో చేతన ఉన్నదనే విషయం బాగా తెలిసే ఉంటుంది. ఉదా : మొక్కలు బ్రతకడానికి సూర్యరశ్మి కావాలి. ఇక్కడ సూర్యుడు అంటే మొక్కలు పెరగడానికి అత్యావశ్యక ఊర్జం. కాబట్టి సూర్యరశ్మి లేనిచోట ఒక మొక్కను పెడ్తే అది సూర్యరశ్మి కోసం పైకి, పైపైకి పెరుగుతూ ప్రయత్నించడాన్ని గమనించగలవు. మనిషి జోక్యం లేని నిర్జనారణ్యంలో మొక్కలన్నింటి మధ్య ఈ విధమైన పెనుగులాట ఉంటుంది. అన్నీ తిన్నగా ఏదో ఒక విధంగా సూర్యరశ్మి నందుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ పెరుగుతూ పోతుంటాయి. ఇది చూడడానికి చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. చుట్టూ గోడలున్న ఒక చిన్న ప్రాంగణంలో సూర్యరశ్మి పడని చోట ఒక మొక్క కుండీని పెడ్తే మామూలుగా ఇంతెత్తుగా ఉన్న (సంజ్ఞ) అంతెత్తుకు పెరిగి సూర్యరశ్మిని కనుగొనడానికి ప్రయత్నించడం నీకు తెలుస్తుంది. దానిని బట్టి అందులో చేతన వున్నదని, అభివ్యక్తమౌతున్న ఒక జీవ సంకల్పం అందులో ఉన్నదని తెలుస్తోంది కదా! ఇంకా అధికాధికంగా అభివృద్ధి చెందిన జాతుల విషయంలో కొంచెం, కొంచెంగా, పూర్తిగా మొక్కలకూ చెందని పూర్తిగా జంతువులకూ చెందని మారుతున్న ఒకానొక దశను వాటి మధ్య చూడగలవు. అటువంటి చాలా రకాలున్నాయి. తెరువబడిన నోరులాగా ఉండే మొక్కలున్నాయి. ఆ ఖాళీలోకి ఒక కీటకాన్ని వదిలితే వెంటనే ఠపీమని ఆ నోరుమూతబడ్తుంది. ఆ కీటకాన్నది స్వాహా చేస్తుంది. దాన్ని ఎంతమాత్రం మొక్క అనలేం, ఇటువంటివి చాలానే ఉన్నాయి.

ఇప్పుడు జంతువుల విషయానికొద్దాం. తొలి జంతువులను మొక్కల నుండి వేరుచేసి చూడడం కష్టం, వాటిలో చేతన దాదాపు ఉండదనే చెప్పవచ్చు. కాని సమస్త జంతువర్గాలను నీవాప్రపంచంలో చూడగలవు. ఉన్నత జంతువుల దాకా నిజానికి బాగా చేతన కలిగిన వాటిదాకా చూడగలవు. వాటికి స్వేచ్ఛాయుతమైన స్వీయ సంకల్పం ఉంది. అవి చాలా చేతన గలవి, ఏనుగులాగా అద్భుతమైన తెలివితేటలు గలవి

ఉన్నాయి. ఏనుగుల గురించి వాటికి గల అద్భుతమైన తెలివితేటల గురించి చాలా కథలు తెలుసు గదా! కాబట్టి మనకు బాగా తెలిసేటట్లు ఒక మనస్సు వాటిలో ఉండనే ఉందన్నమాట. ఈ పురోగమనాత్మక అభివృద్ధి ద్వారా మనం ఒక్కసారిగా ఇపుడు అంతరించిపోయిన జాతుల దగ్గరకొస్తాం. వాటి జాడలు కనుక్కొన్నారు. అంటే కోతిలాంటి మధ్యంతర జీవులు లేదా వాటిలా ఉండే వాటి దగ్గరకొస్తాం. కాని అది అప్పటికే రెండు కాళ్ళతో నడిచే జంతువై పోయింది. అచటి నుండి మనం మనిషి దగ్గరకొస్తాం. ఇక్కడ మానవుని పరిణామ ప్రారంభం పూర్తిగా ఉంది. అయినా అతనికి ప్రతిభావంతమైన తెలివితేటలున్నాయని చెప్పగలమా? చెప్పలేం. కాని అదివరకే మనస్సు అందులో చర్యజరుపుతోంది. అంటే స్వేచ్ఛ ఆరంభమైందన్నమాట. ప్రకృతి శక్తులకు, పరిసరాలకు, స్వతంత్రంగా స్పందించడం మొదలైందన్నమాట. అలా మానవునిలో ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని జీవించగలిగే ఉన్నత జీవి దాకా కావలసిన శ్రేణులన్నీ ఉన్నాయి. అదే శ్రీ అరవిందులు ఈ పుటలో చెప్పారు.

అత్యున్నత స్థాయిలో మానవుడు పూర్తిగా ప్రకృతి నుండి స్వతంత్రుడై జీవనారంభిస్తాడు. "పూర్తిగా" అనేది అతిశయోక్తి. అతడు పూర్తిగా స్వతంత్రుడు కాగలుగుతాడు. తనలోనే ఆధ్యాత్మిక చేతనను వాస్తవం చేసుకొన్న ఒక మనిషి, దైవ మూలంతో ఒక ప్రత్యక్ష సంపర్కం సాధించుకొన్న వాడు, అక్షరాలా ప్రకృతి నుండి ప్రకృతి శక్తి నుండి స్వేచ్ఛ పొందినవాడే.

(వర్షం ఆరంభమైంది) ఆహా! ఇది మన బుర్రలను చల్లార్చడానికొచ్చింది.

(నవ్వులు) 'దానినది అధిగమించడం' అని వారు చెప్పినదానికర్థమేమిటంటే, లోని పరమ పురుష, ఆంతరిక దివ్యచిచ్ఛక్తి, సర్వోత్కృష్ట ఆధ్యాత్మిక సత్యత, అభివృద్ధి చెందాలని చేసే స్వయం కృషిలో (వర్షం ఎక్కువైంది) ఓహ్, ఓహ్! మనం ఇక మాట్లాడం మానెయ్యాలి... తనను తానభివ్యక్తం చేసుకొనేందుకు సచేతన ఉపాధులను అభివృద్ధి చేయడానికి

జరిపే కృషిలో వైశ్వప్రకృతికి సంబంధించిన సమస్త ప్రక్రియ ద్వారా గాకుండా ఆ దైవంతో ఒక ప్రత్యక్ష సంపర్కాన్ని పెట్టుకొనే సామర్థ్యం గల ఒక జీవి దగ్గరకు ఆ పురుష చేరుకుంది.

CWM 9:209-13 *ది మదర్*

శ్రీ అరవిందులు మానవులకు ఈ సత్యాన్ని బోధించడానికొచ్చారు. మానసిక చేతనలో నివసిస్తున్న ఒక మార్పు చెందే జీవి మానవుడు, కాని ఒక నూతన చేతనను పరమసత్య చేతనను సముపార్జించుకొనగల శక్యతతో, పరిపూర్ణంగా సామరస్యమైన, శివం, సుందరం, సుఖమయ, పూర్తిగా సచేతనుడై జీవించగల సమర్థుడైనవాడై ఉన్నాడు. భువిపై వారు గడిపిన జీవితకాలాన్నంతా, వారు అతిమానసికం అని పిలిచిన ఈ చేతనను తమలో ప్రతిష్ఠించ, దానిని సిద్ధింపజేసుకొన వారి చుట్టూ చేరిన వారందరికీ సహాయం చేయ వెచ్చించారు.

CWM 12:116 *ది మదర్*

ఇచట తనను తాను సఫలం చేసుకొనుట భగవంతుని ప్రణాళిక

ఒకరు తన అంతరాత్మను కనుగొనడానికి దానితో ఏకం అవడానికి అది తన జీవితాన్ని శాసించడానికి, కావలసిన అంతర్గత ప్రయత్నం చేసినప్పుడు ఆ ఆవిష్కరణ ఒక విధంగా ఓ అద్భుతమైన ఉల్లాసాన్ని కలిగిస్తుంది. దీని ఫలితంగా వ్యక్తి ప్రవృత్తిలో 'ఇప్పుడు నాకు కావలసిన దాన్ని నేను పొందాను, నేను అనంతమైన ఆనందాన్ని కనుగొన్నాను' అనే ప్రేరణ మొదట కలుగుతుంది. ఇక ఎంత మాత్రం దేనిని గురించీ ఆతడాలోచించడు.

నిజానికి ఈ ఆవిష్కరణ చేసిన వారందరికి ఇదే జరిగింది. వారిలో కొందరైతే ఈ అనుభవాన్నే సాక్షాత్కారానికి నియమంగా ఏర్పాటు చేశారు. 'నీవు ఎప్పుడైతే ఇది సాధించావో, ప్రతిదీ జరిగిపోయినట్లే, ఇంకా చేయాల్సిందేమీ లేదు. మార్గం చివరకు, లక్ష్యాన్ని చేరుకున్నట్లే" అని చెప్పారు.

నిజానికి దీనికన్నా ముందుకు వెళ్ళడానికి గొప్ప ధైర్యం అవరం.

అతడావిష్కరించే ఈ అంతరాత్మ తప్పక ఒక నిర్భయ యోధుని అంతరాత్మ అయ్యుండాలి. త్వరగా గాని లేక ఆలస్యంగా గాని ప్రతి వ్యక్తీ ఆ స్థితికి చేరుకుంటాడు అనే భావనతో ఇతరుల దురదృష్టాన్ని గూర్చి తననుతాను ఒక ప్రక్క సమాధానపర్చుకుంటూ, తన ఆంతరిక సంతసంతో సంతృప్తి పడి ఉండక, ఇతరులు కూడా తాను చేసిన కృషినే చేయడం మంచిదని, లేక మహా అయితే ఈ ఆంతరిక ప్రజ్ఞాస్థితి నుండి 'మహనీయ పరహితత్వం'తో ప్రగాఢ అనుకంపతో దానిని చేర ఇతరులకు సహాయం చేస్తాడు.

ఎప్పుడైతే ఇక ప్రతి ఒక్కరూ ఆ స్థితిని పొందారో, అదే ప్రపంచం ముగింపు. ఎవరైతే బాధను ఇష్టపడరో వారికిదే ఎంతో ఉత్తమమైనది. కానీ ఇక్కడ ఓ "కానీ" ఉంది. పరమాత్మ ప్రకటితమైనప్పుడు ఆయన లక్ష్యం, తలంపు ఖచ్చితంగా ఇదేనని నీవు అనుకొంటున్నావా? (నిశ్శబ్దం)

ఇచటికే చేరుకొంటే, మొత్తం సృష్టి, విశ్వజనీన అభివ్యక్తి మొత్తం మహా అయితే ఒక చాలా చెడ్డ హాస్యోక్తిగా అవుతుంది. దీనిలో నుండీ బయటపడిపోవడమే అయితే ఇదంతా ఎందుకు ప్రారంభమయ్యింది! ఇంతగా పోరాడుతూ, దుఃఖిస్తూ, బాహ్యంగా కూడా, నాటకీయంగా విషాదభరితంగా సృష్టించబడుతున్న దానివల్ల ఉపయోగమేమిటి? చాలా తేలిగ్గా దీనిలో నుండి బయట పడడం ఎలాగో బోధించేటట్లయితే అసలు ఈ సృష్టి ఆరంభమవ్వకపోవడమే మంచిది. కానీ ఈ విషయాల్లోకి లోతుగా వెళ్ళి అహంకారాన్ని మాత్రమే కాకుండా మూల అహాన్ని కూడా తొలగించి తనను తాను సంపూర్ణంగా ఏ మాత్రం దాచుకోకుండా, పూర్తిగా అనాసక్తంగా సమర్పించుకొన్నప్పుడు అతడు ఆ పరమాత్మ ప్రణాళికలను అర్థం చేసుకోగల్గుతాడు. అప్పుడు అది చెడ్డ హాస్యోక్తి కాదని, ప్రారంభ బిందువు వద్దకు నీవు తిరిగిపోయే ఈ మార్గం వేదనాభరితమైనది, దెబ్బలు పడేది కాదని తెలుసుకొంటావు.

దీనికి భిన్నంగా ఈ సంపూర్ణ సృష్టి ఆనందమయ అస్తిత్వమని సౌందర్యమయ అస్తిత్వమని, ఘన అస్తిత్వమని, ఉదాత్త జీవన రాజసమని

ఆ ఆనందము, ఆ సౌందర్యము, ఆ మహత్వానికి చెందిన శాశ్వత వృద్ధి అని, శాశ్వత ఏకోన్ముఖయాత్ర అని తెలియపర్చడానికే ఉంది. అప్పుడు ప్రతీదీ అర్థవంతమైనదే. ఇక అప్పుడు తాను పోరాడుతున్నందుకు, బాధలు పడుతున్నందుకు పశ్చాత్తాప పడడు. దివ్య లక్ష్యాన్ని సిద్ధింపచేసుకోవడానికి ఉత్సాహంతో ఉంటాడు. విజయాన్ని, లక్ష్యాన్ని చేరే దృఢ విశ్వాసంతో ఎలాంటి ఆలోచన లేకుండా సాక్షాత్కార సాధనలో లీనమైపోతాడు.

కాని దానిని తెలుసుకోవడానికి పరమాత్మ మూలాల నుండి విడిపోయి, తన వైపుకు తాను, తిరిగిన ఒక వేరు వ్యక్తి ఉండటాన్ని, అహంకారికంగా ఉండటాన్ని ఆపు చేసుకోవాలి. చేయబడాల్సింది, తన అహాన్ని విడిచిపెట్టడమే. అప్పుడు నిజమైన లక్ష్యాన్ని తెలుసుకోగల్గుతాడు. కేవలం ఇదే మార్గం.

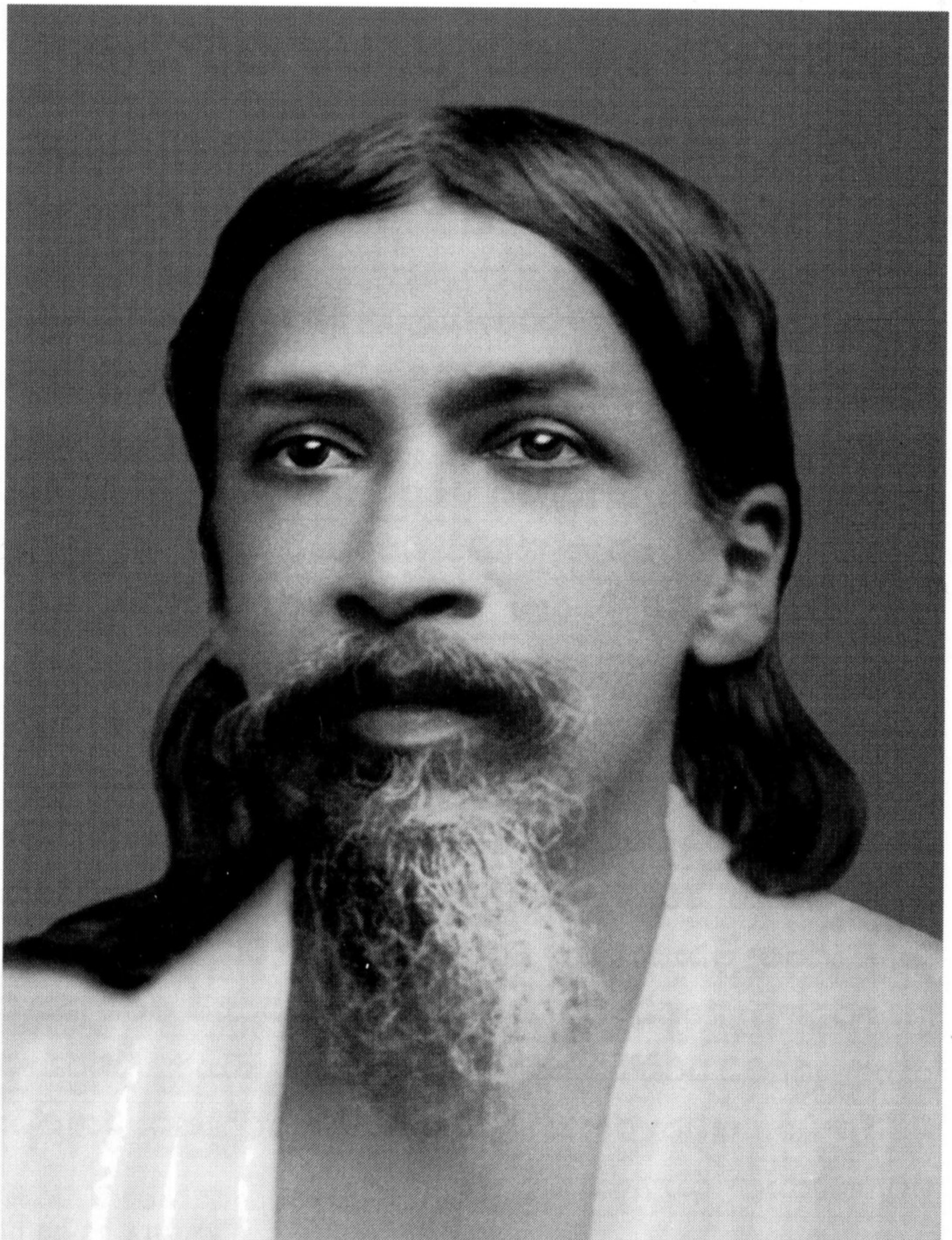
అహంకారాన్ని విడిచి పెట్టడం అంటే ఒక నిరుపయోగమైన వస్త్రంలా దానికదే అహం జారిపడిపోవాలి. ఈ పర్యవసానం అర్థమైనది. దీనికై ప్రయత్నాలు జరగాలి. అప్పుడు మార్గంలో ఒంటరి అవ్వడు. విశ్వాసం ఉంటే, సహాయాన్ని పొందుతాడు.

CWM 9:426-28 — శ్రీమాత

నీవు మాత్రమే - ఉన్నదంతా

ఆ అద్భుతమైన ఆనందాన్ని.. తనను తాను నీవుగా సంవేదించడాన్ని ఈ సృష్టి దానినే తన గమ్యంగా చేసుకున్నదనేది సుస్పష్టం.

CWM 11:268 — శ్రీమాత

భవిష్య ఘటనలకు మహత్తర స్వప్నాల మూసను తయారు చేసాడు. రాబోవు కాలానికెదురు నిలువ, తన తపశ్చర్యలను కంచులా పోత పోసాడు.

సావిత్రి పుట. ***45***

జీవితం - ఒక యాత్ర, ఒక ఆరోహణ

సామాన్య మానవుడు తన జీవితాన్ని సాధారణంగా జీవించినపుడు, కొంత కలగాపులగంగా, కొంత అనిశ్చితమైన అపరిపూర్ణమయిన ఆలోచనలు, అవగాహనలు, భావాలు, ఉద్రేకాలు, కోరికలు, ఆస్వాదనలు, చర్యలు, చాలా వరకు చర్వితచర్వణమవుతూ కేవలం పాక్షికంగా మాత్రమే శక్తివంతమయిన ఆత్మోన్నతిని కలిగిస్తూ అన్నీ ఒక ఉపరితలంపై ఉండే అహం చుట్టూ కేంద్రితమై ఉంటాయి. ఈ చలనాల మొత్తం కలిపి ఒక అంతర ప్రగతికి దారితీస్తుంది. అదే ఈ జన్మలో పాక్షికంగా పైకి కనిపిస్తూ, పాక్షికంగా రాబోయే జన్మల ప్రగతికి బీజం అవుతుంది. ఈ చైతన్య ఆత్మ యొక్క ప్రగతి విస్తరణ, పెంపొందే ఆత్మ వ్యక్తీకరణ, అతని వ్యవస్థ యొక్క సామరస్యమయిన అభివృద్ధి మానవ ఉనికి యొక్క పరమార్థమూ సారమూ అవుతుంది. చేతన యొక్క ఈ అర్థవంతమైన ప్రగతి ఆలోచన, సంకల్పం, భావావేశం, కోరిక, చర్య, అనుభవంతో చివరకు ఉన్నతమైన దివ్య ఆత్మ అన్వేషణకు దారి తీస్తుంది. ఇందుకోసమే మనిషి మనసు కలిగిన ఈ భౌతికశరీరాన్ని ధరించడం జరిగింది. మిగిలినదంతా అనుబంధమూ విధాయకమూ లేదా నిరర్థకమూ మరియు ప్రమాదవశాత్తు సంభవించేది మాత్రమే. కేవలం ఏదయితే అతని ప్రకృతి యొక్క ప్రగతిని పరిపోషిస్తుందో లేదా అతని ఆత్మ యొక్క ప్రవర్ధమాన వికసనానికి, ఆవిష్కరణకు దోహదం చేస్తుందో అది మాత్రమే పరిగణనీయతా యోగ్యం.

CWSA 23:89-90

ఈ ఆరోహణలో మూడు దశలు ఉన్నాయి, అట్టడుగున ఉన్నది ఈ అవసరాలు, కోరికలు, ఒత్తిడికి బానిస అయిన దైహిక జీవనం, మధ్యలో ఉన్నది మహనీయ ప్రయోజనాలు, ఆకాంక్షలు, అనుభవాలను సంవేదించే మానసికమూ, ఉన్నత భావావేశ మరియు అంతరాత్మల పాలన, శిఖరంపై ప్రప్రథమంగా లోతైన అంతరాత్మ మరియు ఆధ్యాత్మిక స్థితి. తమ స్వీయ సన్నిహితమైన వైశిష్ట్యాన్ని ఆవిష్కరించే మన సమస్త

ఆకాంక్షలు, అన్వేషణలు ఉన్న అతిమానస శాశ్వత చేతన దశ ఉంది. భౌతిక జీవనంలో మొదట కోరికలు, అవసరాలు మరియు వ్యక్తి యొక్క సమాజం యొక్క ఆచరణీయ హితవుకు (తొలిపీఠం వేయబడి ఉంటుంది) అది ఆధిపత్యం వహించే శక్తిగాఉంటుంది. మానసిక జీవనంలో ఆలోచనలు, ఆశయాలు ప్రముఖ పాత్ర వహిస్తాయి. సత్యపు ఆచ్ఛాదనలో పాక్షిక వెలుగు కలిగిన ఆలోచనలు, అపరిపూర్ణమైన అంతర్గత అనుభవాలను పెంపొందించటం వలన మనసు రూపొందించిన ఆశయాలు జీవితాన్ని శాసిస్తాయి. ఎప్పుడైతే మూఢమైన భౌతిక పోకడలు తగ్గుముఖం పట్టి, మానసిక జీవనం ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకుంటుందో మానసిక జీవి అయిన మనిషి మానసిక ప్రకృతి ప్రేరణతో ముందుకు నెట్టబడు వ్యక్తి జీవనమే కాక చివరికి అస్పష్టమూ, సంక్లిష్టమయిన సంఘ జీవనం కూడా ఈ సూక్ష్మ ప్రక్రియకులోను కావడానికి ఒత్తిడి చేయబడి ఆ ఆలోచన లేదా ఆశయం యొక్క మూసలో రూపు దిద్దుకోవడానికి ప్రేరేపించబడతాయి. ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో లేదా మనసు కన్నా ఉన్నతమయిన శక్తి ఆవిష్కరించబడి ప్రకృతిని వశపరచుకున్నప్పుడు ఈ పరిమితమయిన ప్రేరణ శక్తులు వెను తిరిగి, కనుమరుగై, అదృశ్యమవుతాయి. ఆధ్యాత్మికమైన లేదా అతిమానస పరమాత్మ, ఆ దివ్యమైన పురుష, సర్వోన్నతమైన, అంతర్యామి సత్యత మాత్రమే మనలోని ప్రభువై, స్వేచ్ఛగా మన చరమాభివృద్ధిని సర్వోన్నతమూ, విశాలమూ, మన ప్రకృతి ధర్మానికి సాధ్యమైన అత్యంత సమగ్రమయిన వ్యక్తీకరణకు అనుగుణంగా రూపొందించాలి. చివరకు ఆ ప్రకృతి పరిపూర్ణమైన సత్యంలో అప్రయత్నమైన స్వేచ్ఛలో వ్యవహరిస్తుంది. ఎందుకంటే అది శాశ్వతత్వపు తేజోమయ శక్తినే అనుసరిస్తుంది కాబట్టి. వ్యక్తికి ఆపై సాధించవలసినది కానీ, తీరవలసిన కోరికలు కానీ ఉండవు. అతను ఆ అమూర్తిత్వపు లేదా శాశ్వత విశ్వమూర్తిత్వంలో అంశంగా మారిపోతాడు కనుక. జీవనంలో దివ్య ఆత్మ ఆవిష్కరణ, మరియు దివ్య గమ్యంవైపు విశ్వ గతిని నిర్వహించడం, పరిరక్షించడం తప్ప మరి ఏ ఉద్దేశ్యమూ అతనిని కార్యోన్ముఖం చేయలేవు.

మానసికమైన ఆలోచనలూ, అభిప్రాయాలు, నిర్మాణాలు ఇక ఏ మాత్రం అతనికి చెందవు. ఎందుకంటే అతని మనసు నిశ్శబ్దంలోకి జారుకుంది. అది కేవలం దివ్య జ్ఞానం యొక్క ప్రకాశ, సత్యాలకు ఒక 'వాహిక' మాత్రమే. అతని ఆత్మ విస్తృతి ముందు ఆదర్శాలనేని చాలా పరిమితమయినవి, అనంతత్వపు సాగరం అతని గుండా ప్రవహిస్తూ, ఎప్పటికీ అతనిని ప్రేరిపిస్తూ ఉంటుంది.

CWSA 23:208-09 *శ్రీ అరొబిందొ*

దైవ చేతన సప్త శ్రేణులు

నిర్మల ఆత్మ నుండి భౌతిక ఉనికి వరకు అవరోహణ

(శ్రీ అరవిందుల ఈశోపనిషత్ విశ్లేషణ నుండి సేకరించినది) బ్రహ్మమే గమ్యం. ఎందుకంటే అదే ప్రారంభం మరియు అంతం కూడా. అన్ని గమనాలకు కారణము, ఫలితం కూడా తానే అయి ఉంది.

కానీ ప్రకృతి గమనంలో అంతిమ గమ్యమనే భావనే ఒక భ్రమలా ఉంటుంది. ఎందుకంటే పరబ్రహ్మ గహనం మరియు అనంతం కనుక. ఆయనను చేరుకోవాలని పరిశ్రమించే దేవతలంతా[1] ప్రతి గమ్యం దగ్గరా ఆయనను తెలుసుకున్నాం అనుకుంటారు. పరబ్రహ్మ ఇంకా ముందుకు మరింత సుదూరమయిన సిద్ధివైపు జరిగి పోయాడని తెలుసుకుంటారు. మన సాపేక్ష చేతనకు ఈ ప్రపంచంలో గోచరించేవేవి కూడా పూర్తిగా 'అది' కాలేవు. అంతా ఆ అజ్ఞేయమైన దానికి సంకేతపరమైన ప్రాతినిధ్యం మాత్రమే.

ఆ పరమాత్మలో అన్నీకూడా ముందుగానే సిద్ధి పొంది ఉన్నాయి. ప్రకృతి మార్గంలో పరుగులు పెట్టే ఇతరులందరూ[2] ఇతః పూర్వమే

---

(1) దేవతలు విశ్వమూర్తులుగా ఒక దివ్య స్వరూపం యొక్క వ్యక్తీకరణలయిన పరబ్రహ్మ ప్రతినిధులు. వారి అమూర్తిత్వ కార్య ప్రకృతి గుణాల వివిధ రూపాలుగా దర్శనమిస్తారు వారు.

(2) ఇతరులు అనేది తరువాతి శ్లోకంలోని సర్వానిభూతాని, వేర్వేరు చేతనలలో 'అనేకం'గా పరబ్రహ్మ వ్యక్తమయ్యే అన్ని ప్రాణులు.

బ్రహ్మంలో ఆవిష్కరించబడిన దానిని సాధించడానికి దేశ కాలాల పరిధిలో కార్య కారణానన్నుసరించి చేసే ఒక ప్రయత్నం మాత్రమే.

తన విశ్వాత్మలో కూడా పరబ్రహ్మ గమనాన్ని అధిగమిస్తాడు. కాలాతీతుడై తనలో భూత, భవిష్య వర్తమానాలను ఏకకాలంలో నిక్షిప్తం చేసుకొని, ఊహించగల కాలాంతానికి పరుగుతీయనక్కరలేదు. ఆకాశాన్ని అధిగమించి అన్ని రూపాలను తనలోనే యాదృచ్ఛికంగా కలిగి ఊహించ గల అంతరిక్షపు అంచులకు పరుగు తీయవలసిన అవసరం లేదు. కార్య కారణానికి అతీతంగా అన్ని ఘటనలను, శక్తులను కార్య కారణపాశంతో బంధించబడకుండా, దేనితో అయితే అవన్నీ విశ్వంలో ఒకదానికొకటి అనుబంధమై ఉన్నాయో వాటిని తనలో ఇముడ్చుకొని ఉంది.

విభక్తమయిన వ్యక్తిత్వాలుగా ప్రకృతి గమనంలో వ్యక్తం కాకముందే అన్నీ కూడా భగవత్ స్వరూపంగా తెలియజేయబడి ఉంటాయి.

మన ప్రకృతి గమనంలో వాటి ఉద్దేశ్యమేమిటి?

ఈ గమనమొక లయబద్ధమైన గతి, ఒక సామరస్యత. దేనినయితే ఆ తత్వం విశ్వజీవనంగా తన స్వరూపాలనే చైతన్య ప్రతిబింబాలుగా తీర్చిదిద్దుతుందో అదే. అజ్ఞేయాన్ని సంకేత యుతంగా వ్యక్తీకరించే ఒకసూత్రమిది.

ఈ విధంగా ఏర్పాటు చేయబడిన చేతన యొక్క ప్రతి స్థాయీ, నిజానికి తనకన్నా అతీతమైన దానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుంది. అగాధాల అగాధం, ఖండాల యొక్క ఖండం. అదివరకే సంపూర్ణమై వున్న 'తత్'కు చేర్చవలసినదేమీ లేని, తన స్వయం తృప్తి కోసం మనుగడలో వున్న దివ్య చేతనలీల[3] అది. సచేతన పురుష తన స్వీయ మనుగడచే సమర్థించబడిన, తనకు మించి మరే ప్రయోజనము లేని ఒక వాస్తవికత అది.

ప్రయోజనమనే భావన, గమ్యమనేది విశ్వం లేక స్వంత నిజ ప్రకృతి నుండి రూపాలుగా తనలో వసించే, స్వతహాగా ఆత్మలుగా ప్రవర్ధమానమయ్యే

---

3. ప్రపంచంలో సగుణ దేవుని లీలకు మామూలుగా అన్వయించి చేసిన వైష్ణవ రూపమిది. కాని అంతే సమంగా క్రియాశీల నిర్గుణ బ్రహ్మమునకూ అన్వయ మౌతుంది.

ఆత్మ వికసనం నుంచి ఆవిర్భవిస్తుంది. ఎందుకంటే ఆ అస్తిత్వం క్రమంగా తన ఆవిష్కృత రూపాలలో ఆత్మ వ్యక్తీకరణ చేసుకుంటుంది. నిజమైన ఐక్యత అనేకత్వం నుండి ఉద్భవించి రెండవ దాని విలువలను మన చైతన్యంలో పూర్తిగా మార్చి వేస్తుంది.

ఈ ఆత్మ వికాసం చేతన యొక్క సంక్లిష్టతచే పాలించబడుతుంది.

ఎందుకంటే చైతన్యం అనేది సరళమూ, సజాతీయమూ కాదు. అది సప్త గుణాత్మికం. తనను ఏడు రూపాలుగా లేదా స్థాయిల చైతన్య క్రియగా, సత్య ఆత్మ నుండి భౌతిక ఉనికిగా దిగి వస్తుంది. వాటి పరస్పర హేల ప్రపంచాలను సృజిస్తుంది. అన్ని కార్యాలను నిర్దేశిస్తుంది. సర్వ భూతాలను కలిగి ఉంటుంది.

CWSA 17:26-27 *శ్రీ అరొబిందొ*

కృష్ణ

ఈ భయంకరమైన మధురమైన విశ్వంలో
ఆత్మ జన్మించడంలోని అర్థాన్ని చిట్టచివరకు కనుగొన్నాను
పుడమి ఆకలిగొన్న హృదయం స్వర్గాన్ని అతిక్రమించి
శ్రీ కృష్ణుని పాదాలకై ఆకాంక్షించడం నేను అనుభూతి చెందాను

ఆ అమృతనయనాల సౌందర్యం నేను కాంచాను,
ఆర్తి నిండిన ప్రియుని వేణుగానాన్ని కూడా విన్నాను
మరణంలేని పారవశ్యత కలిగించిన విస్మయాన్ని చవిచూచాను,
నా హృదయంలోని వేదన శాశ్వతంగా మూగబోయింది

ఆ సంగీతం మరింతగా చేరువ అయ్యింది
ప్రాణం అపరిచితమైన ఆనందపారవశ్యంతో వణికింది
తన ప్రభువు స్పర్శను, కౌగిలిని, ఉనికిని ఆశిస్తూ
సర్వ ప్రకృతి విశాలమైన తన్మయంతో నిశ్చలమయింది

ఈ ఒక్క క్షణం కోసమే ఎన్నో యుగాలు జీవించాను,
చిట్టచివరకు జగతి పరిపూర్ణమై స్పందించింది నాలో

CWSA 2:608 *శ్రీ అరొబిందొ*

ఇదేనా అంతం?

ఇదేనా అంతం మనం గడిపిన జీవితానికి,
కన్న కలలకి, సాధించిన విజయానికి?
చెరిగిపోయిన నామం, కరిగిపోయిన రూపం -
ఇదేనా అంతం?

కఠిన పాషాణానికి అడుగున కుళ్లిన దేహం,
అగ్గిలో కాలి కాలి మిగిలిన భస్మం.
ఆవిరైన ఆలోచన, మనసు పూర్ణ లయం.
ఇదేనా అంతం?

వెనకటి కుటిలపు ఘడియలు మరి లేవు
వెనకటి రోషం, వేగం మరి రావు.
మౌనమైన అవని, కానరాని రవి వెక్కిరించిన మరణం,
ఇదేనా అంతం?

దైవం దిశగా ఎగసిపడే మన తపనలు
అన్యుల ఎడదలలోకి వ్యాపించే కంపనలు
లోకం మరణం, జీవితం శూన్యం - అంతా మోసం.
ఇదేనా అంతం?

తేనెలూరిన తీగ మూగవోయెనా,
కానని వాద్యకాడు అంతరించెనా?
కోయిల కూసిన శాఖ విరిగి పడిందని
పాట ఆగిపోవాలా?

మనస్సులో ఒకడు సంకల్పించి, యోచించి,
భూమి భవితవ్యాన్ని రూపుదిద్దుతున్నాడు.
ఎదలో ఒకడు ప్రేమించి, తపించి, ఆశించాడు.
అతడూ రూపుమాయ వలసిందేనా?

మర్త్యులలోని అమరుడు అతడి నామం.
కళాకారుడైన పరమ దైవం,
దివ్యా కృతులలో తనను తాను దిద్దుకుంటున్నాడు
అలుపెరగని శ్రమతో సృష్టి కార్యం చేస్తున్నాడు.

దివిలో తారలు విరిసిన హేతువు తెలిసిన దాక
ఎదలో కానక నిలిచిన వేలుపు వెలసిన దాక
తనను తాను ఆత్మ తెలుసుకున్న దాక.
అటుపై కూడా లేనే లేదు అంతం.

CWSA 2:643-44 - *శ్రీ అరొబిందొ*

మనిషి జీవితం ఒక సుదీర్ఘ మందకొడి సన్నద్ధత

మానవ జీవనం ఒక సుదీర్ఘ, అగమ్య సన్నాహం
ఆశ, ప్రయాస, విరోధం, విరామం కలగలిసిన వలయం.
పదార్థమనే అయోమయ వేదికపై బతుకు గీసే వన్నెల చిత్రం.

పాదం తాకని శిఖరాన్ని ఎగబాకాలని చూస్తుంటాడు
అగ్గులు అద్దిన నిశీధిలో తడుముకుంటూ పోతుంటాడు.
కనీకనిపించక చేజారే గుప్త యథార్థం.
ఎవరికోసమో, ఎందుకోసమో తీరని ఆరాటం.

మునుపెన్నడూ నిజం కాని ఒక ఆదర్శం, మహదాశయం,
పడి లేస్తూ అంతులేక సాగే ఉద్విగ్నపు గమనం.
మార్గానికి అంతంలో ఎదురౌతుందొక మహా బిందువు.
అందులోంచి భళ్లున సాక్షాత్కరిస్తుంది దివ్యతేజం.

దేవుడి అనంతతలోకి ప్రవేశిస్తాం, పరవశిస్తాం.
మన ప్రకృతి సరిహద్దు రేఖను దాటుతాం,
మహాప్రకృతి దివ్యసీమలోకి తప్పించుకుపోతాం.

*సావిత్రి పుట. **24*** - *శ్రీ అరొబిందొ*

జీవితం - సృష్ట్యానందపు మార్మిక పుత్రిక

పరమ గోప్య ఆనంద పాత్రీ,
జీవితమా, నీ తత్వం పరవశం,
నిర్విరామ విశ్వ యాత్రీ,
నీ పరిధికి లేదు అంతం.

వైభవాన్ని, వైషమ్యాన్ని,
నీ రెక్కలపై ఠీవిగ మోస్తావు.
దివ్యత్వాన్ని, మనుషత్వాన్ని,
ఖేదాన్ని, హ్లాదాన్ని భేదం లేక భరిస్తావు.

వేసట లేక, వెరపు లేక,
ధృవంగా నీలో నిలవనీ.
దిగంతాలు పిక్కటిల్లే పోరు కేక,
జీవితమా, ఆగని పోరాటం సాగనీ.

నీ ఆనందం సమస్తాన్నీ జుర్రుకుంటాను,
నీ యాతనలన్నీ తీరుగ భరిస్తాను.
కేసరి గర్జనలాంటి భీకర వాణి,
తీయని వసంత కోకిల గానం కానీ,

దిగ్గజంలా ఆక్రమిస్తాను,
దివ్యుడిలా ఆనందిస్తాను,
మనిషిలా తపించి, తరిస్తాను,
బాలుడిలా కేరింతలు కొడతాను.

ఇంతకు మించి నిన్నేమీ అడగను,
నా రాతలో లేని సిరిని కోరను.
విజయుణ్ణి కానీ, జితుడైనా కానీ,
జీవితమా, నిను జయించనీ, లేదా ఓడిపోనీ.

మాసిన బట్టల్లో కూడా మహదేవుణ్ణి
నేలరాలినా కూడా నిత్యం దివ్యుణ్ణి,
కాలరాసితే నింగి కెగబాకుతా,
చంపితే చిరకాలం వెలుగుతా.

CWSA 2:541 - *శ్రీ అరవిందో*

ప్రపంచ సమస్య కీలకం

(ఆలోచనలను నొక్కిచెప్పడానికి సంకలనకర్త అసలు భాగాలను దిగువన ఉంచారు. కొన్నిచోట్ల నొక్కి చెప్పడానికన్నట్లు బోల్డ్ టైప్ ఫేస్ని ఉపయోగించారు. సాధారణ శీర్షిక, ఉప శీర్షికలు సంకలనకర్త వ్రాసినవి.)

సృష్టి అంటే ఏమిటి?

తన సచేతన అస్తిత్వపు విశుద్ధ ఆనందం నుండి శక్తి పనిచేసి, సృష్టించిన సత్, సత్యతయే మనం. మనం చేసేదంతా, మనం తయారయ్యేదంతా, మనం సృజించే దానంతటికీ సంబంధించిన, మన సమస్త తీరులు, చిత్త వృత్తుల కారణం, లక్ష్యం, గమ్యపు ఆత్మ ఆ సత్ సత్యతయే.

వాస్తవానికి కవి, కళాకారుడు లేదా సంగీతకారుడు కొత్తవి సృష్టించేటప్పుడు, తన అవ్యక్త స్వశక్తిని అభివ్యక్తి రూపంలోకి అభివృద్ధి చేయడం తప్ప ఏమీ చేయడు. ఆలోచనాపరుడు, రాజనీతిజ్ఞుడు, మెకానిక్కు తమలో దాగి ఉన్న వస్తువులకు మాత్రమే బాహ్యంలో ఆకృతిని ఇస్తారు. కాబట్టి వస్తువులు ఆకృతి లేని సమయంలో వారిలోనే ఉన్నాయి, అవి వారే, రూపంలోకి వచ్చినప్పుడు కూడా అవి వారిలోనే ఉన్నాయి. అలాగే ప్రపంచం, శాశ్వతత్వంతోనే ఉన్నాయి.

సమస్త సృష్టి లేక సంభూతి, ఈ సృష్టిగా ఏదీ ఉందో, అది ఈ ఆత్మ-వ్యక్తీకరణ తప్ప మరొకటి కాదు. విత్తనం నుండి మొలకెత్తి

పరిణమించేది, అప్పటికే విత్తనంలో ఉంది, ఉనికిలో ముందునుంచే ఉంది, "ఇది అవుతాను" అనే దాని సంకల్పం ముందుగానే నిర్ణయించబడింది, ఇది అవుతాను అనే మార్గంలో ఉండే ఆనందం, అయిన తర్వాత ఉండే ఆనందం ముందే ఏర్పాటు చేయబడింది.

మూల ద్రవ్యం, తన ఉనికికి సంబంధించిన శక్తిలో, దాని ఫలితంగా వచ్చే జీవ వ్యవస్థగా ఉంది. ఎందుకంటే ఇది ఎల్లప్పుడూ రహస్య, భారమైన, తనను తాను తెలుసుకునే శక్తిగా ఉంటుంది, ఇది తన స్వంత నిర్నిరోధమైన ప్రేరణతో, అది దేనితో నిండి ఉందో దానిని, దాని రూపం ద్వారా వ్యక్తీకరించడానికి కృషి చేస్తుంది.

తన నుంచి సృష్టించే లేక, అభివృద్ధి చేసే తనకు, తనలో పనిచేసే శక్తికి, అతను పని చేసే పదార్థానికి మధ్య తేడాలు మాత్రమే చూపుతాడు. వాస్తవానికి ఆ శక్తి అతనే, పరికరంలో నిండిన వ్యక్తిగత చైతన్యం తానే, అది ఉపయోగించే పదార్థం తానే, దాని ఫలితంగా వచ్చే రూపం తానే.

మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఇది ఒకే జీవునికి సంబంధించిన ఒకే ఉనికి, ఒకే శక్తి, ఒకే ఆనందం, తనను తాను వివిధ లక్ష్యాలపై కేంద్రీకరింప జేసుకొంటుంది. అప్పుడు లక్ష్యానికి సంబంధించిన చేతన, "ఇది నేను" అని చెబుతుంది. ఆ జీవిలో స్వీయ శక్తి రకరకాలుగా మారుతూ వివిధ రకాలైన రూపాల ద్వారా వ్యక్తమవుతుంది.

అది ఏమి కోరుకుంటుంది?

తానేది ఉత్పత్తి చేస్తుందో అది తానే, తానుగాక మరొకటి కాజాలదు. ఇది ఒక ఆట, ఒక లయ, దాని స్వంత అస్తిత్వం సాధించే అభివృద్ధి, చేతన యొక్క శక్తి మనడంలో ఉన్న ఆనందం.

కావున ప్రపంచంలోకి ఏది వచ్చినా, అచట ఉండడాన్ని ఉద్దేశించిన రూపంలోకి చేరడం, ఆ రూపంలో తన స్వీయ అస్తిత్వాన్ని విశాలం చేసుకోవడం దానిలో ఉన్న చేతనను, శక్తిని అనంతంగా అభివృద్ధి చేయడం, అభివ్యక్తం చేయడం, పెంచడం, సిద్ధింపజేసుకోవడం, తన అత్యంత లోతైన అస్తిత్వంలో సక్రియంగా వున్న సత్, చిచ్ఛక్తి, ఆనందాలచే

తనను గురించి సూచించబడిన ఏ భావన ద్వారానైనా, ఏ దిశకైనా, సాధ్యమైన ఏ సాధనోపాయం ద్వారానైనా, అభివ్యక్తిలోనికి రావడంలోని ఆనందం కోసం, జీవి రూపపు ఆనందం కోసం, చేతన లయకు గల ఆనందం కోసం, క్రియాశక్తి ఖేలనంలోని ఆనందం కోసం, ఆ ఆనందాన్ని హెచ్చించుకొనడం, ఆ ఆనందాన్ని పరిపూర్ణం చేసుకోవడం కోసం అది వెదుకులాడుతుంది.

లక్ష్యం ఏమిటి?

ప్రపంచంలో ఎవరైనా (వ్యక్తిగతంగా కావచ్చు లేదా సమష్టిగా కావచ్చు) దేని వైపునా మొగ్గుచూపితే, అంటే ఏదైనా లక్ష్యం కాని పరిపూర్ణత గాని ఉన్నట్లయితే, ఆ పరిపూర్ణత స్వీయ ఉనికి, శక్తికి, చేతనకి, ఆనందానికి సంబంధించిన పరిపూర్ణత మాత్రమే.

కానీ వ్యక్తిగత నిర్మాణానికి సంబంధించిన పరిమితుల్లో కేంద్రీకృతమై ఉన్న వ్యక్తిగత చేతనలో అటువంటి సంపూర్ణత సాధ్యం కాదు, కేవల సంపూర్ణత పరిమితమైనదానికి సాధ్యపడదు ఎందుకంటే అది పరిమితమైన స్వీయ-భావనకు పరాయిది.

అందువల్ల వ్యక్తిగతంగా సాధ్యమయ్యే ఏకైక చివరి లక్ష్యం వ్యక్తిలో అనంత చేతన ఆవిర్భావం, ఇది ఆత్మ-జ్ఞానం, ఆత్మ-సాక్షాత్కారం ద్వారా తనలోని సత్యాన్ని తిరిగి పొందడం, సత్‌లోనే ఉన్న అనంతుని సత్యంగా, చేతనలోని అనంతుని చేతనగా, ఆనందంలోని అనంతుని ఆనందంగా తనను తాను మళ్ళీ పొంది, తన స్వకీయ ఆత్మగా, సత్యతగా తెలుసుకొనడమే తనను తాను కనుగొనడం. పరిమితి గల బాహ్య రూపం దాని వివిధ అభివ్యక్తీకరణల కోసం ఉన్న ఒకానొక ఉపకరణం మాత్రమే.

ప్రపంచ చిక్కుముడి కీలకం:

స్థల,కాలాలుగా విస్తారితమైన తన బృహద్వైశాలతలో సచ్చిదానందంచే వాస్తవీకరించబడినది గనుక ప్రపంచ - క్రీడ అసలు స్వభావాన్ని ఈ విధంగా భావించాలి.

మొదట, మూలాధార ద్రవ్యానికి గల సాంద్రత, అనంత విభజనీయతలోనికి సచేతన పురుషకు సంబంధించిన ఒక అంతర్వలనం, ఒక ఆత్మ విలీనతగా ఈ ప్రపంచ క్రీడను భావించాలి.

తరువాత, తనకు తాను బంధించుకొన్న క్రియాశక్తి ఒక రూపం ధరించిన జీవిగా, సజీవ జీవిగా, చింత చేయగల జీవిగా వెలువడడంగా ఈ ప్రపంచ క్రీడను భావించాలి.

అంతిమంగా, ఇప్పటికీ సైతం అది రహస్యంగా, నిజంగా, శాశ్వతంగా అయివున్న అపరియేయ సచ్చిదానందంగా తనను తాను తిరిగి తెలుసుకొని, ప్రపంచంలో క్రీడిస్తున్న ఏకైకుడు, అనంతుడననే నిర్నిబంధ సాక్షాత్కారంలోనికి రూపధారి అయిన చింతన జీవి, ఒక విడుదలగా గ్రహించాలి. ఈ త్రివిధ నడక, ప్రపంచ చిక్కుముడి మొత్తం పరిష్కారం

CWSA 21: 121-23 *శ్రీ అరొబిందో*

భావనలు, క్షణిక దర్శనాలు

ఎప్పుడు మనం హేతుబద్ధ జ్ఞానాన్ని దాటతామో, అప్పుడు మనకు జ్ఞానం వస్తుంది. హేతుబద్ధ జ్ఞానం సహాయకారి, హేతుబద్ధ జ్ఞానం అవరోధం.

ఎప్పుడు మన సంకల్పాలను దాటి ముందుకు వెళ్ళామో, అప్పుడు మనం శక్తివంతులమౌతాం. ప్రయత్నమే సహాయకుడు, ప్రయత్నమే అడ్డం.

ఎప్పుడు మనం భోగాలను దాటి ముందుకు వెళ్ళామో, అప్పుడు మనకు ఆనందం ఉంటుంది. కోరిక సహాయకారి, కోరిక అవరోధం.

ఎప్పుడు మనం వ్యక్తిగతీకరించడాన్ని దాటి ముందుకు వెళ్ళామో, అప్పుడు మనం నిజమైన వ్యక్తులుగా ఉంటాం. అహం సహాయకారి, అహం అవరోధం.

మనం మానవత్వాన్ని దాటిన తర్వాత, మనం మనిషిగా ఉంటాం. జంతువు సహాయకారి, జంతువు అవరోధం.

ఆ క్రమబద్ధ అంతః స్ఫురణలోకి హేతుబద్ధ జ్ఞానాన్ని రూపాంతరీకరించాలి. నీ సమస్తం వెలుగుగా ఉండేలా చూచుకో. ఇదే నీ లక్ష్యం.

ప్రయత్నాన్ని సులభ, సాధికార, సమృద్ధికర ఆత్మ-బలంగా మార్చు, నీలోని సమస్త భాగాలు చైతన్య శక్తిగా ఉండేలా చూసుకో. ఇదే నీ లక్ష్యం.

భోగించడాన్ని సమతుల్యమైన, బయట వస్తువులతో అవసరంలేని ప్రహర్షంగా మార్చు, నీ సమస్తం ఆనందమే అగుగాక. ఇదే నీ లక్ష్యం.

విభజించబడిన వ్యక్తిని, విశ్వ మూర్తిత్వంగా పరివర్తింపచేయి, నీ సమస్తమూ దివ్యమైనదే అగుగాక. ఇదే నీ లక్ష్యం.

జంతువును మందల కాపరిగా మార్చు, నువ్వు కృష్ణుడిగా ఉండు. ఇదే నీ లక్ష్యం.

ఆలోచన ఉనికికి ముఖ్యమూ కాదు, కారణమూ కాదు. కానీ అది తయారుగావడానికి ఒక సాధనం, నాలో నేనేమి చూస్తానో అదిగా నేను అవుతాను. ఆలోచన నాకు సూచించిన దానిగా నేనవుతాను. ఆ ఆలోచన నాలో ఏది వెల్లడిస్తోందో, నేను ఆ విధంగా మారగలను. భగవంతుడు మనిషిలో నివసిస్తాడు కాబట్టి, ఇది మనిషికి తనపై ఉన్న అచంచల విశ్వాసం అయి ఉండాలి.

మనిషి ఇంతకుముందే చేసిన వాటిని పునరావృతం చేయడం మన పని కాదు, కానీ కొత్త సాక్షాత్కారాలు, కలగనని ఆధిపత్యాలను సాధించడం మన పని. కాలం, అంతరాత్మ, ప్రపంచం మన కోసం కార్య క్షేత్రంగా ఇవ్వబడ్డాయి. దృష్టి, ఆశ, సృజనాత్మక కల్పన ప్రేరకాలుగా ఉండాలి. సంకల్పం, ఆలోచన, శ్రమ మన సర్వ-సమర్థవంత సాధనాలుగా ఉండాలి.

మనం ఇంకా సాధించవలసిన కొత్తవి ఏమిటి?

ప్రేమ, ఎందుకనంటే మనం ఇంకా ద్వేషాన్ని, మనల్ని మనంగా సంతోషపెట్టుకోవడాన్ని మాత్రమే ఇంత వరకూ సాధించాము; జ్ఞానం, ఎందుకనంటే మనం లోపాన్ని, గ్రహణ శీలతను, యోచనను మాత్రమే

ఇంతవరకూ సాధించాము; పరమానందం, ఎందుకంటే మనం సుఖాన్నీ, బాధని, ఉదాసీనతని మాత్రమే ఇంతవరకూ సాధించాము; శక్తి, ఎందుకనంటే మనం బలహీనతని, కృషిని, ఓడిపోయిన విజయాన్ని మాత్రమే ఇంతవరకూ సాధించాము; జీవితం, ఎందుకనంటే మనం పుట్టుకని, పెరుగుదలని, మరణాన్ని మాత్రమే ఇంతవరకూ సాధించాము; ఐక్యత, ఎందుకనంటే మనం యుద్ధాన్ని, సాంఘిక జీవనాన్ని మాత్రమే ఇంతవరకూ సాధించాము.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే పరాత్పరుడు, పరాత్పరుని దివ్య రూపంగా మనల్ని మనం పునః తయారు చేసుకోవడం.

ముగింపు:

మనిషి, భగవంతుడి కలయిక అనేది ఎల్లప్పుడూ మానవునిలోకి దైవత్వ ప్రవేశం, దైవత్వంలో మానవుని స్వీయ-లీనం అనేదే శాశ్వతార్థం.

కానీ, అలా విలీనం కావడం అంటే వ్యక్తిత్వ వినాశనం కావడం కాదు. విలుప్తత ఈ శోధన, తీవ్ర భావావేశం, బాధ, ఆనందం యొక్క పూర్ణ స్థితి కాదు. అదే ముగింపుగా ఉంటే అసలు ఆటే ప్రారంభించబడదు.

ఆనందమే రహస్యం. స్వచ్ఛమైన ఆనందం గురించి తెలుసుకో, నీవు దేవుణ్ణి అవగాహన చేసుకుంటావు.

అప్పుడు మొత్తం విషయం ఎక్కడ మొదలైంది?

కేవల అస్తిత్వ ఆనందం కోసం సత్ తనను తాను హెచ్చించుకొంది. తనను తాను అసంఖ్యాకంగా కనుగొనడానికి వీలుగా అసంఖ్యాక కోట్లాది రూపాలలో మునక వేసింది.

మరి ఏది మధ్యస్థం? బహుళ ఐక్యత కోసం కృషి చేసే విభజన, వైవిధ్య వెలుగుల వరద వైపుగా శ్రమించే అజ్ఞానం, అనూహ్య పారవశ్య స్పర్శ కోసం వేదన పడుతున్న బాధ. ఎందుకనంటే ఇవన్నీ చీకటి రూపాలు, వికృత కంపనాలు.

మరి ఈ మొత్తం వ్యవహారానికి ముగింపు ఏమిటి? తేనె తనని తాను, దాని అన్ని చుక్కలను కలిపి రుచి చూచినట్లే, దాని చుక్కలన్నీ

ఒకదానినొకటి రుచి చూడగలవు, ప్రతి ఒక్కటి మొత్తం తేనెతుట్టెను తనలాగే రుచి చూడగలదు, అదే విధమైన ముగింపు భగవంతునికి, మనుష్య అంతరాత్మకు, విశ్వానికి మధ్య చరమ దశగా ఉండి తీరాలి.

ప్రేమ, అనేది ప్రధాన స్వరం; ఆనందం, సంగీతం; శక్తి, రాగం; జ్ఞానం, ప్రదర్శకుడు; అనంతంగా ఉన్న పరమాత్మ, స్వరకర్త, ప్రేక్షకుడు. మనకు ప్రాథమిక అపశ్రుతులు మాత్రమే తెలుసు. అవి ఎంత శక్తివంతమైనవో, వాటిల్లోని లయబద్ధత ఇంకా గొప్పది కానీ మనం ఖచ్చితంగా దివ్య ఆనంద షడ్జమం వద్దకు చేరుకుంటాము.

CWSA 33:203-04 *శ్రీ అరొబిందొ*

ఎంత భయంకరమైనవిగా ప్రాథమిక అపశ్రుతులనెరుగుతామో, అంత గొప్పది సామరస్యత అని తెలుసుకుంటాము. పరంపరగా కొనసాగే దివ్య దివ్యానందాలలోకి ఖచ్చితంగా చేరతాము.

వ్యక్తిగత మోక్షం, సృష్టి కార్యం కాదు

మనకు వ్యక్తిగతంగా మోక్షం అవసరం లేదు, ఎందుకంటే అంతరాత్మ నిత్యముక్తమైనది, బంధం ఒక మాయ. బంధింపబడినట్లు ఆటాడతాం కానీ యథార్థంగా మనం బద్ధులం కాము.

CWSA 13:71

ప్రపంచాన్ని దుష్టశక్తి ఆవిష్కరణగా లేదా అంతరాత్మ స్వీయ-భ్రాంతిగా పరిగణించక దైవం యొక్క ప్రకటనగా చూస్తాం, ఇంకా పాక్షికంగా ఉన్నప్పటికీ అది ఒక ప్రగతిశీల పరిణామ ప్రకటన. కనుక జీవితాన్ని పరిత్యజించడం, ప్రపంచాన్ని, ప్రపంచం దేని కొరకు నిర్మితమైందో ఆ లక్ష్యాన్ని నిరాకరించడం, మన జీవిత గమ్యం కాదు.

CWSA 23:328

విశ్వంలోని అస్థిర జీవితంలో భౌతిక పునర్జన్మ నుండి వ్యక్తిగత అంతరాత్మ విముక్తి చెందడం అన్నది విమోచన యొక్క ఏకైక గమ్యంగా

మనలను వెంటాడే సామాన్య భావన. ఒక్కసారి ఈ స్వేచ్ఛ లభిస్తుందన్న భరోసా వస్తే ఇంక జీవితంలో ఇక్కడ లేదా వేరెక్కడైనా తర్వాత చేయవలసిన కార్యం గానీ, లేదంటే కొనసాగే భౌతిక అస్తిత్వం కోరేది, లేదా గత జీవితాలకు అవసరమైన విఫల ప్రభావాల కార్యం గానీ ఉండదు. యోగాగ్నితో వేగంగా హరించిపోయే లేదా వినియోగమయ్యే ఈ స్వల్పం శరీరం నుండి ముక్తిపొందిన అంతరాత్మ విడుదలతో ఆగిపోతుంది. పునర్జన్మ నుండి పలాయన లక్ష్యమే అంతరాత్మ యొక్క అత్యున్నత లక్ష్యంగా భారతీయ మనస్తత్వంలో ఎప్పటినుండో స్థిరపడి ఉంది, దాని స్థానంలో అతీతంలో స్వర్గాన్ని అనుభవించడం అనే ధ్యేయం అనేక మతావలంబులను పురిగొల్పే సిద్ధాంతంగా స్థిరపడింది. హిందూ మతం కూడ, వేదమంత్రాల స్థూల బాహ్య వ్యాఖ్యానం జాతిలో ప్రబలంగా ఉన్నపుడు తొలి, నిమ్నస్థాయి పిలుపును సమర్థించింది, తర్వాత భారతదేశంలోని ద్వంద్వ వాదులు కూడ దానిని సర్వోన్నత ఆధ్యాత్మిక ఉద్దేశ్యంలో భాగంగా చేశారు. నిస్సందేహంగా మనసు, శరీరాల పరిమితుల నుండి ఆత్మకు చెందిన ఒక శాశ్వత శాంతి, విశ్రాంతి, నిశ్శబ్దాలలోకి విమోచన అన్నది స్వర్గం ఇచ్చే మానసిక సంతోషాల కన్నా, శాశ్వతం చేయబడిన భౌతిక సుఖాల కన్నా ఉన్నతమైన ఒక విజ్ఞాపనను తయారు చేస్తుంది, కానీ ఇది కూడ ఒక ప్రలోభమే, ఇది మనసు ప్రపంచంతో అలసిపోవడం మీద, జన్మ ఎత్తే సాహసం నుండి ముడుచుకుపోవడం మీద, దాని ఒత్తిడి, బలహీనతా తంత్రిని మీటుతుంది గాని సర్వోన్నత ఆశయంగా ఉండలేదు.

వ్యక్తిగత ముక్తి అన్న కోరిక రూపంలో ఎంత ఉన్నతంగా ఉన్నా అది అహంకార ఫలితమే, ఇది మన స్వంత వ్యక్తిత్వ భావన పై విశ్రమిస్తూ, తన వ్యక్తిగత మంచిని లేదా సంక్షేమాన్ని కోరుకుంటుంది, దుఃఖం నుండి విడుదలవ్వాలనే దీని పరితాపం, సంభూతిలోని సమస్య అంతరించి పోవాలనే ఆక్రందన, దీనినే మన అస్తిత్వ సర్వోన్నత లక్ష్యంగా తయారు చేస్తుంది. అహంకారమూలం యొక్క సంపూర్ణ నిరాకరణకు వ్యక్తిగత మోక్షానికి అతీతంగా ఎదగడం ఆవశ్యకం. మనం దైవాన్ని

అన్వేషిస్తున్నామంటే అది కేవలం దైవం కోసం తప్ప వేరే ఇతరమైన దేనికి కాకూడదు, ఎందుకంటే అది మన అస్తిత్వం యొక్క సర్వోన్నత పిలుపు, ఆత్మ యొక్క లోతైన సత్యం. అంతరాత్మ స్వేచ్ఛ కోసం, మన నిజమైన ఉన్నత ఆత్మ సాక్షాత్కారం కోసం, దైవంతో సంయోగం కోసం మనం చేసే విమోచనాన్వేషణ కేవలం మన స్వభావంలోని అత్యున్నత ధర్మం కనుక, అత్యున్నతం కోసం మనలో క్రింది స్థాయీ ఆకర్షణ ఉంది కనుక, అది మనలోని దివ్యసంకల్పం కనుక అలా సమర్థించబడింది. ఇది దానికి సరిపోయే సమర్ధనం, నిజమైన ఒక కారణం.

నిజమైన మోక్షం లేదా పునర్జన్మ ఆవృతి నుండి విముక్తి అంటే భౌతిక జీవితాన్ని నిరాకరించడమో లేక ఆధ్యాత్మిక స్వీయ-నాశనం చేత వ్యక్తిగత పలాయనమో కాదు, కుటుంబాన్నీ, సమాజాన్ని భౌతికంగా త్యజించడము కాదు,అది ఆంతరంలో దైవంతో పొందే ఏకత, అటువంటి వ్యక్తిలో గత జీవితము, భవిష్య జన్మల పరిమితి ఉండదు, అది జన్మ లేని అంతరాత్మ యొక్క శాశ్వత అస్తిత్వం.

చర్యలు నిర్వర్తిస్తున్నా అంతరంలో స్వేచ్ఛగా ఉండే వ్యక్తి ఏమీ చేయనట్లే అని భగవద్గీత చెబుతుంది. ఎందుకంటే అతనిలో పనిచేస్తున్నది ప్రకృతి, ప్రభువు నియంత్రణలో ఉన్న ప్రకృతి అదే విధంగా అతను ఒక వందసార్లు శరీరం ధరించినా, అతను భౌతిక జీవితంలో కాక, జనన మరణాలు లేని ఆత్మలో నివసిస్తాడు కనుక జన్మ సంబంధ సంకెళ్ల నుండి, లేదా అస్తిత్వ సంబంధ యాంత్రిక భ్రమణం నుండి స్వేచ్ఛగా ఉంటాడు.

CWSA 23:270

మనం ప్రస్తుతమున్న దాని కన్నా పూర్తిగా అతీతమైన దాని గురించి అంతరంలో ఎరుకతో ఉంటూ, తెలుసుకుంటూ, దానికి శక్తివంతంగా ఆకర్షితమైనపుడు మనల్ని నిమగ్నం చేసే ప్రథమ ప్రేరణ ప్రస్తుత వాస్తవానికి దూరమై, ఆ ఉన్నత సత్యంలో మొత్తంగా నివసించడం.

సర్వోన్నత సత్ వైపు, అనంత బ్రహ్మానందం వైపు మనం ఆకర్షించబడినపుడు, ఈ ఆకర్షణ యొక్క రూపం ఏమంటే నిమ్నమైన

దానిని అంతం కలిగిన దానిని ఒక భ్రమ అని చేసే అధిక్షేపణ, అతీతంలోని నిర్వాణం కొరకు ఆకాంక్ష, ఆత్మలో లయమై నిమజ్జనమై, అంతరించి పోవాలనే భావావేశం..

కానీ నిమ్నతత్వంలో బంధించే మొత్తం స్వభావం ఉన్నతంలోని విశాల అస్తిత్వంలోకి విమోచన చెందడం, జీవించే సత్యం చేత జీవించే సంకేతాన్ని చైతన్యంగా కలిగి ఉండటం నిజమైన లయం, నిజమైన నిర్వాణం.

అంతిమంగా ఉన్నత సత్యం మాత్రమే మిగిలిన అన్నింటికి కారణం మాత్రమే గాక అది కేవలం తక్కిన అన్నింటినీ ఆలింగనం చేసుకుంటు, అన్నింటిలో ఉండటం మాత్రమే గాక, దానిని మనం ఇంకా ఇంకా అధికాధికంగా పొందిన కొద్దీ తక్కినదంతా మన అంతరాత్మ అనుభవంలో ఒక ఉత్తమ విలువ లోకి రూపాంతరం చెంది, దివ్యసత్యానికి చెందిన ఒక సమృద్ధ అనుభవం, అనంతునితో ఇంకా ఎక్కువ బహుళపార్శ్వ సంయోగం, సర్వోన్నతుని వైపు ఒక విశాల ఆరోహణలకు సాధనమవుతుంది. అంతిమంగా సకల విషయాల పరిపూర్ణతలైన నిరపేక్షం, దాని సర్వోన్నత విలువలకు దగ్గరవుతాం. ముముక్షత్వం కోసం, విమోచన కోసం అప్పటివరకు మనల్ను నడిపిస్తున్న భావావేశాన్ని కోల్పోతాం.

CWSA 23:507-08 *శ్రీ అరవిందులు*

ప్రపంచం ఒక దురదృష్టకర దుర్ఘటన కాదు, అది తనను తెలుపుకొనే వైపు కదులుతున్న ఒక అద్భుతం.

భవిష్యత్తు అందానికి చెందిన ఒక ధృవీకరణ ప్రపంచానికి అవసరం. శ్రీ అరవిందులు ఆ భరోసా ఇచ్చారు.

CWM 13: 15 *శ్రీమాత*

మనలో ఉండడం నిండుగా ఉండడం ప్రకృతి లక్ష్యం

మనం మనంగా అవ్వడమే మనం చేయవలసిన ముఖ్యమైన పని. కాని మన నిజమైన మనం మనలోనే ఉంది, ఆ ఉన్నత స్థితి, మన నిజమైన దివ్యమైన ఉనికి మనకు తెలియరావాలంటే, మేల్కొనాలంటే మన బాహ్యమైన శరీరం, ప్రాణం, మనసులను అధిగమించి పోవడం మనం పూర్తి చేయవలసిన నియమం. మనలో మనం అభివృద్ధి చెందడం ద్వారా మనలో మనం జీవించడం ద్వారా మాత్రమే మనం దానిని కనుగొనగలం, అక్కడినుంచి ఒక దివ్యమైన ఆధ్యాత్మికమైన మనసు, ప్రాణం, శరీరం మనం సృష్టించుకోవాలి. వాటినుండి ఒక నూతన ప్రపంచాన్ని సృష్టించుకోవాలి. అదే మన దివ్యజీవనానికి అనువైన నిజమైన పర్యావరణాన్ని సృష్టించగలదు. ఇదే ప్రకృతి మన ముందు ఉంచిన అంతిమ లక్ష్యం. ఇదే మనకు అత్యావశ్యకమైనది, ప్రతి వ్యక్తి తనలోని చైతన్యాన్ని, దివ్యమైన సత్యాన్ని కనుగొనాలి, దానిని తన ఉనికిలో జీవనంలో వ్యక్తపరచాలి. దివ్య జీవనం అనేది మొట్టమొదటిగా ఆంతరికమైనది. బాహ్యమైనది లోపల ఏముందో దాని వ్యక్తీకరణ మాత్రమే, అంతరంగంలో దివ్యత్వం నెలకొనకపోతే బాహ్యమైన ఉనికిలో దివ్యత్వం ఉండే అవకాశం లేదు.మానవునిలోని దివ్యత్వం ఆతని ఆధ్యాత్మిక హృదయంలో కప్పబడి ఉంది, మానవునిలో గనక ఆ శాశ్వత సత్యచైతన్యం యొక్క ఉనికి లేకపోతే తనను తాను అధిగమించి వెళ్ళడం లేదా ఇంకొక ఉన్నత స్థితికి వెళ్ళడమనే అవకాశం ఉండదు.

ఉండటం, సంపూర్ణంగా ఉండటం అనేదే మనలో ప్రకృతి యొక్క లక్ష్యం, సంపూర్ణంగా ఉండటం అంటే తన ఉనికి పట్ల సంపూర్ణమైన చైతన్యంతో ఉండటం, అచేతన, అర్ధ భాగం చేతన, అసంపూర్ణ చేతనలో తన అస్తిత్వాన్ని పూర్తిగా తన స్వాధీనంలోకి తీసుకోలేదు. అది కేవలం అస్తిత్వమని భావించాలి కాని సంపూర్ణమైన అస్తిత్వమని భావించరాదు.

మన అస్తిత్వం పట్ల సంపూర్ణమైన సమగ్రమైన చైతన్యం స్పృహ కలిగి తన అస్తిత్వం సంపూర్ణ సత్యాన్ని ఎరిగి ఉండటమే తన అస్తిత్వం పైన పూర్తి ఆధిపత్యం కలగడానికి పూర్తిచేయవలసిన అత్యావశ్యకమైన నియమం. ఈ రకమైన తనపట్ల తనకుండే ఎరుకనే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం అని అర్థం చేసుకోవాలి: ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానసారం ఏమిటంటే అంతరంగం లోని ఆత్మ అస్తిత్వం పట్ల ఎరుకను కలిగి ఉండడమే. దాని కార్యక్రమం అది ఏ రకమైనదైనా సరే అది చైతన్యమే తనకు తాను రూపొందించు కొంటుంది. మిగిలిన జ్ఞానం అంతా చైతన్యమే తనను తాను మరచిపోయి తిరిగి మళ్ళీ తన స్వస్థితి పట్ల ఎరుకను పొందడం, అలాగే తన చైతన్యంలోని విషయాల పట్ల ఎరుకను కలిగి ఉండటం. మొదటగా అది తనను తాను మరిచిపోయి తిరిగి స్వీయ జ్ఞానం పొందడానికిగాను పరివర్తన చెందడానికి చేసే ప్రయత్నం.

అంతే కాక, చైతన్యం తనలో అస్తిత్వ శక్తిని కలిగి ఉంది కనక, సంపూర్ణంగా ఉండడం అంటే అంతర్గతమైన సమగ్రమైన తన అస్తిత్వ శక్తిని కలిగి ఉండటం, ఆ ఆత్మలోని శక్తినంతా స్వాధీన పరచుకుని సద్వినియోగ పరచుకోవాలి. తన అస్తిత్వంలోని శక్తిని స్వాధీనం చేసుకోకుండా, లేక సగం శక్తిని మాత్రమే స్వాధీనం చేసుకుని లేక కొంత తక్కువ స్థాయిలో శక్తిని స్వాధీనం చేసుకొని ఉండడం అనేది చెడగొట్టబడి తగ్గించబడి ఉండటమే. ఏదో ఉండటం మాత్రమే కానీ సంపూర్ణంగా ఉండటం కాదు. నీ అస్తిత్వంలోని శక్తినంత ఒక చోట చేర్చుకుని ఒక కేవల నిశ్చల స్థితిలో ఉండిపోవడం సాధ్యమే, అయినప్పటికీ చలనంలో ఉంటూ నిశ్చలంగా ఉండటమే అస్తిత్వ సమగ్ర స్థితి, ఆత్మశక్తి దైవశక్తికి నిదర్శనం. శక్తిలేని వాడు ఆత్మాలేనివాడే అని భావించాలి. కానీ ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం మనలో అంతర్గతంగా స్వయంభువుగా ఉంది కాబట్టి అదే విధంగా దాని శక్తి కూడా మనలో అంతర్గతంగా తనకుతానుగా ఉంటూ తననుతాను పరిపూర్ణం చేసుకుంటూ దానికదే పనిచేయగలదు. ఏ ఉపాధులను అది ఉపయోగించినా అవి తనలోనివే అయివుండాలి, బాహ్యమైన ఉపాధులు సైతం అదే చైతన్యంతో రూపొందించబడి

అందులో భాగంగా ఉంటూ దాని అస్తిత్వాన్ని వ్యక్తీకరించాలి. అస్తిత్వంలోని శక్తి చేసే చైతన్యపూరిత కర్మయే మన సంకల్పం. చైతన్యం చేత, చైతన్యంతో కూడిన సంకల్పం ఏదైనా సరే, అది ఉండడం కావచ్చు ఇంకోలా మార్పుచెందడం కావచ్చు, దానిని సృష్టి సామరస్యంగా ఫలప్రదం చేయవలసి ఉంటుంది. అయితే ప్రతి కర్మకు లేదా కర్మలో ఉండే శక్తికి అంత సార్వభౌమత్వం ఉండదు, అది కర్మచేయడానికి అవసరమైన ఇంద్రియాలపైన అధికారం కలిగి ఉండదు. అటువంటి లోపం వలన అస్తిత్వంలోని శక్తి అపరిపూర్ణంగా ఉండి చైతన్యంలో విభజనను, అదికూడా సరిగా పనిచేయలేని విభజనను తీసుకువస్తుంది. దాని వలన అస్తిత్వ వ్యక్తీకరణ అసంపూర్ణంగా ఉండి పోతుంది.

చివరిగా, సంపూర్ణంగా ఉండడం అంటే ఉనికిలోని సంపూర్ణ ఆనందాన్ని కలిగి ఉండడం. అస్తిత్వంలోని ఆ ఆనందం లేకుంటే, లేక అసంపూర్ణంగా ఉంటే, లేదా తటస్థంగా, లేదా తగ్గించబడి ఉంటే అది అస్తిత్వమే, కాని సంపూర్ణత్వం లేని అస్తిత్వంగా ఉంటుంది. ఈ ఆనందం కూడా అంతరంగంలో స్వయంభువుగా దానికదే ఉండాలి. అది బాహ్యామైన వస్తువులపైన ఆధారపడి ఉండరాదు. అది ఎటువంటి ఆనందం కలిగించే విషయమైనా, దానిని తనలో భాగం చేసుకుని, తనలోని విశ్వానందంలో భాగంగా అనుభవిస్తుంది. ఆనందం లేకపోవడం అనేది అంతా, ఈ బాధ కష్టాలు ఇవన్నీ పరిపూర్ణత లేకపోవడానికి ఒక సంకేతం, అసంపూర్ణతకు సంకేతం. అవి విభజన లోనుండి పైకిలేస్తాయి, అది అస్తిత్వంలోని చైతన్యంలోని అసంపూర్ణత, అస్తిత్వంలోని శక్తి లోని అసంపూర్ణత. అస్తిత్వంలో సంపూర్ణత రావాలంటే, అస్తిత్వంలోని చైతన్యంలో సంపూర్ణత ఉండాలి.

కానీ, మళ్ళీ ఉండటం అంటే విశ్వాత్మకంగా ఉండటం. ఇరుకైన అహం పరిమితులలో ఉండడం అంటే అసంపూర్ణంగా ఉండడం: సహజంగానే ఒక అసంపూర్ణ చైతన్యంలో జీవించడం, అసంపూర్ణ శక్తిలో, ఆనందంలో జీవించడం. అలా ఉండటం అంటే తన స్వయం స్థితి

కంటే తక్కువ స్థాయిలో ఉండటం, అది అజ్ఞానానికి లోబడి ఉండటానికి, బాధలకు, దుర్బలతకు దారితీస్తుంది, ప్రకృతి యొక్క ఒకానొక దివ్య సంయోగం వల్ల కొంత ఈ సమస్యలు తొలగినా కూడా, అది పరిమితులతో కూడిన ఉనికే, పరిమితులతో కూడిన చైతన్యం, శక్తి, ఆనందం. ఉనికి సమస్తం కూడా ఒక్కటే కనక, ఉండడం అంటే అంతా తానయి ఉండటం. అన్నింటిలోనూ తాను ఉంటూ, సమస్తాన్ని తన ఆస్తిత్వంలో కలిగిఉంటూ, సర్వానికి చెందిన చైతన్యం తన చైతన్యంగా కలిగి, విశ్వశక్తినంతా తనలోని శక్తిలో సమీకరించి, ఆ విధంగా తన కర్మలను చేస్తూ, అనుభవిస్తూ అదంతా తన స్వకర్మగా, అనుభవంగా, అనుభవిస్తూ, అందరి ఆత్మలను తన స్వంత ఆత్మగా అనుభూతి చెందుతూ సమస్త ఆనందాన్ని తన స్వంత ఉనికిలోని ఆనందంగా చేసుకుని అనుభవిస్తూ ఉండటం అనేది సమగ్రమైన పరిపూర్ణమైన దివ్య జీవనం.

కానీ అలా విశ్వాత్మక సంపూర్ణత, విశ్వాత్మక స్వేచ్ఛ కావాలంటే అది సర్వాతీతమైన స్థితిలో కూడా ఉండాలి. అటువంటి ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతగల ఉనికి శాశ్వతమైనది. అలాంటి శాశ్వతమైన కాలాతీతమైన ఉనికిని ఎరుగక, శరీరంపైన ఆధారపడిన, దేహగతమైన మనసు, దేహగతమైన ప్రాణం, అదో ఇదో ఏదో ఒక ప్రపంచంపైన ఆధారపడి, అవో ఇవో ఏవో కొన్ని పరిస్థితులపైన ఆధారపడి జీవించడం వాస్తవమైన ఆత్మలో జీవించడం కాదు, మన ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వంలో ఉండే సంపూర్ణత్వం కాదు. అలా దేహగతమైన ఉనికి కలిగి, దేహపరంగా జీవించడం అశాశ్వతమైన జీవిగా ఉండటం, మరణానికి కోరికకు బాధలకు కష్టాలకు నశించడానికి కృశించడానికి లోబడి జీవించడమే. దేహగత చైతన్యాన్ని అధిగమించి దానిని దాటి, శరీరంలో బంధించబడక, శరీరంచే బంధించబడక, శరీరాన్ని ఒక పనిముట్టు వలె కలిగి, దానిని ఆత్మ యొక్క ఒక బాహ్యమైన చిన్నరూపంగా మాత్రమే భావిస్తూ ఉండటం అనేది దివ్యజీవనానికి మొదటి నియమం. మనసుని అజ్ఞానానికి, చైతన్యంలోని పరిమితులకు లోబడజేసి ఉంచక, మనసుని అధిగమించి

ఒక పనిముట్టుగా వాడుకుంటూ, దానిని కేవలం ఉపరితల రూపంగా నియంత్రిస్తూ ఉండడం అనేది రెండవ నియమం. ప్రాణంపైన ఆధారపడక, దానితో తాదాత్మ్యత చెందక దానిని అధిగమించి, నియంత్రించి, ఒక పనిముట్టుగా వ్యక్తీకరణకు ఒక సాధనంగా ఉపయోగించుకొంటూ, ఆత్మ చైతన్యంగా ఉండటం అనేది మూడవ నియమం. ఒక వేళ చైతన్యం గనక శరీరాన్ని అధిగమించక పోయినట్లైతే శరీరగత జీవితం కూడా దానికి సంబంధించిన చైతన్యంలో పూర్తి ఉనికిని పొందలేదు, శరీరాన్ని అధిగమించలేదు, పదార్థం తన ఉనికితో భౌతికమైన ఏకత్వాన్ని అనుభవించలేదు. ఒకవేళ చైతన్యం గనక వ్యక్తిగతమైన ప్రాణానికే పరిమితమైన ఆటలో భాగమై, దానిని అధిగమించలేకపోతే ప్రాణం కూడా తన స్వంత సంపూర్ణ జీవితాన్ని పొందలేదు, ఒక విశ్వాత్మక జీవితాన్ని తన స్వంతంచేసుకుని, ఆ విశ్వ ప్రాణశక్తితో ఏకత్వాన్ని అనుభవించలేదు.మనసు కూడా ఒక పూర్తి స్వీయచైతన్యం కలిగిన ఉనికి, కార్యాకలాపం కాదు. అది వ్యక్తిగత మనసుకుండే పరిమితులను అధిగమించలేదు, విశ్వజనీన మనసుతో, అందరి మనసులతో ఏకత్వాన్ని అనుభవించలేదు, తన స్వంత చైతన్యంలోని సమగ్రతను, వ్యక్తిగతచైతన్యానికి విశ్వజనీన చైతన్యానికి ఉండే ఘనమైన భేదాన్ని అనుభవించలేదు. అయితే వ్యక్తిగత స్థితిని విశ్వజనీన స్థితిని కూడా అధిగమించాలి, అప్పుడే వ్యక్తి లేదా విశ్వాత్మక ఉనికి సైతం తన నిజమైన సత్తాలోనికి ప్రవేశిస్తుంది, అక్కడ పరిపూర్ణమైన సామరస్యత సాధ్యమౌతుంది. అతీతమైన స్థితికి ఈ రెండు స్థితులు బాహ్యమైన అసంపూర్ణమైన రూపాలే అయినాకూడా, ఆ అతీతం వాటికి సారమై ఉంది. ఆ సారం యొక్క చైతన్యం పొందడం ద్వారా వ్యక్తిగతచైతన్యం విశ్వచైతన్యం తమ వాస్తవ పరిపూర్ణతను స్వేచ్ఛను పొందగలుగుతాయి.

లేదంటే మనిషి ఈ విశ్వం యొక్క చలనంలో భాగమై దాని వికారాలకు పరిమితులకు లోబడి తన ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని కోల్పోతాడు. మానవుడు అత్యున్నత దివ్యసత్యంలోకి ప్రవేశించాలి,

దానితో ఏకత్వాన్ని అనుభవించాలి, అందులో జీవించాలి, దాని స్వీయసృష్టిలో మమేకం కావాలి. తన మనసు ప్రాణం శరీరం మొత్తాన్ని అతిమానస ప్రకృతిలోకి పరివర్తన చేసుకోవాలి. తన ఆలోచనలు, భావాలు, కర్మలు అన్నీ ఆ పరమోన్నత దివ్య చైతన్యంచే నిర్ణయించబడి, దానియొక్క స్వీయ రూపాలుగా ఉండాలి.

CWSA 21: 1059-1063 *శ్రీ అరవిందులు*

మన ప్రగాఢ ఆకాంక్ష అనివార్య గమ్యం

సువర్ణ కాంతి

నీ సువర్ణ కాంతి నా మెదడులోకి ప్రవేశించింది,
అక్కడి బూడిద రంగు గదులలో సూర్యకాంతి నిండినప్పుడు అవి
గుప్త జ్ఞానానికి ఒక ప్రకాశవంతమైన సమాధానంవలె మారాయి
ఒక ప్రశాంతమైన ప్రకాశం, ఒక జ్యోతివలె

నీ సువర్ణ కాంతి నా కంఠం లోనికి అవతరించింది,
నా వాక్కు సర్వం ఒక దివ్యవాణిగా మారింది,
నా ఒక్క స్వరం నీ స్తోత్రమయ్యింది.
నా మాటలు అమృత మధువుతో నిండిపోయాయి.

నీ సువర్ణ కాంతి నా హృదయంలోనికి అవతరించింది,
నా జీవితాన్ని నీ నిత్యత్వంతో మోదింది,
అక్కడ నీవున్న చోట ఒక ఆలయం వెలసింది.
ఆ ఆలయంలోని ప్రార్థనలన్నీ నీవైపుకే దారితీస్తాయి.

నీ సువర్ణ కాంతి నా పాదాలలోకి అవతరించింది,
ఈ నా భూతలం ఇప్పుడు నీ క్రీడమైదానం అలాగే అది నీ ఆసనం కూడా.

CWSA 2: 605 *శ్రీ అరవిందులు*

Vol. 54, No. 9
September 2024

Date of Publication:
1st September 2024

TN/PMG (CCR)/ WPP 473/24-26
Registered: PY/41/2024-26

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower on the cover:

Life Energy

Powerful and manifold, meets all needs.

(Spiritual significance and explanation of the flower given by the Mother)

Botanical name: Dendranthema Xgrandiflorum
[Chrysanthemum Xmorifolium]

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by

SRI AUROBINDO SOCIETY-605001